



Vlaams  
Parlement

vergadering **C166 – CUL23**  
zittingsjaar 2012-2013

## Handelingen

### **Commissievergadering**

Commissie voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media

van 28 maart 2013

## INHOUD

Vraag om uitleg van de heer Bart Caron tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de Vlaamse Zwemfederatie, meer bepaald wat waterpolo en de zwembadvereisten betreft - 1240 (2012-2013)	3
Vraag om uitleg van de heer Johan Sauwens tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de conclusies naar aanleiding van het dopingschandaal in het wielrennen - 1276 (2012-2013)	8
Bijlage 1	19
Bijlage 2	
Bijlage 3	20
Bijlage 4	
Vraag om uitleg van de heer Bart Caron tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de dopingcontrole op het BK atletiek - 1281 (2012-2013)	
Vraag om uitleg van mevrouw Ulla Werbrouck tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het ongeldig wereldrecord van Nafi Thiam wegens het ontbreken van een dopingcontroleur - 1284 (2012-2013)	21

■

**Voorzitter: de heer Philippe De Coene**

**Vraag om uitleg van de heer Bart Caron tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de Vlaamse Zwembfederatie, meer bepaald wat waterpolo en de zwembadvereisten betreft - 1240 (2012-2013)**

**De voorzitter:** De heer Caron heeft het woord.

**De heer Bart Caron:** Deze vraag gaat in op de spanning die groter dreigt te worden tussen de inspanningen die de lokale besturen – vooral gemeenten, soms provincies – willen leveren op het vlak van zwemwater en voorzieningen voor competitiezwemmen – vooral op hoog niveau – en de vereisten die federaties, Vlaamse en Belgische bonden, ter zake willen stellen.

De clubs zijn private actoren die worden overkoepeld door de federaties. De zwembaden zijn eigendom van lokale besturen en staan in voor de grootste kosten. Minister, u weet zelf ook goed dat het onderhouden van zwemwater een dure aangelegenheid is voor lokale besturen. Zo zijn in mijn streek de voorbije jaren verschillende zwembaden gesloten. Ik denk dat dat overal zo is. In mijn streek zijn er alvast meer gesloten dan erbij gekomen zijn.

Mijn vraag richt zich specifiek op waterpolo, maar de regelgeving die ik zal toelichten, geldt evenzeer voor het competitiezwemmen.

Toen ik de problematiek toelichtte aan mijn fractie, leek het een fait divers, maar als je er wat dieper op ingaat, is het heel wat meer.

In 1993 besliste de Belgische Zwembond op advies van de Sportcommissie Waterpolo om de ‘grootbadmaatregel’ in te voeren. Onder impuls van een aantal grote clubs en het feit dat een aantal steden een nieuw bad hadden gebouwd – in de gouden tijd voor de lokale besturen –, werd de grootbadmaatregel doorgedrukt. Die maatregel houdt in dat het zwembad een bepaalde lengte moet hebben – voor waterpolo is dat 35 meter, anders dan de traditionele zwembaden – en dat het water overal diep moet zijn, zodat je er niet in kunt rechtstaan. De reden dat men dat wilde doordrukken, is dat de competities en kampioenschappen op internationaal niveau in dat soort bad worden gespeeld. Je kunt ook in andere zwembaden spelen, maar dat heeft invloed op de tactiek die je moet hanteren en de mate van inspanning die je moet leveren.

Het gevolg van die maatregel uit 1993 is dat er uiteindelijk vier clubs overbleven in de Belgische eerste klasse van het waterpolo en dat vier clubs die niet over zo’n zwembad beschikten en hun thuisbasis niet wilden verlaten, degradeerden uit de toenmalige eredivisie. Na één jaar hielden drie eredivisieclubs het voor bekeken. Er bleven dus nog slechts vier clubs over in de eredivisie, terwijl er eigenlijk wel heel wat clubs bestaan. Vandaag zijn er vier divisies, vier klassen in het waterpolo. In bijna elke Vlaamse gemeente met een zwembad is er een waterpoloclub. Dat is dus niet weinig.

Na twee jaar schafte de Belgische Zwembond de grootbadmaatregel weer af. We zijn nu twintig jaar later. De bestuurders van de Belgische Zwembond vinden het bedenkelijke niveau van het Belgische waterpolo op het internationale forum niet meer om aan te zien en beslissen om diezelfde grootbadmaatregel opnieuw in te voeren. De bedoeling is het niveau te verhogen en alle clubs in de hoogste klasse vanaf 2016 te verplichten in groot bad te spelen. Als overgangsmaatregel moeten de kleinbadclubs vanaf 2013 50 procent van hun wedstrijden in groot bad spelen. De achterliggende redenering is simpel: als je op verplaatsing in een groot bad kunt spelen, is de helft al bereikt. Zo eenvoudig is dat.

Er zijn echter allerlei problemen om dit in te voeren. Het is namelijk de bedoeling om dit niet alleen in de hoogste klasse in te voeren – dat zou nog begrijpelijk zijn –, maar twee jaar later ook in alle andere afdelingen. Ik denk dat er in Vlaanderen een 50-tal clubs actief zijn in die competitie, waaronder ook dames en heel wat jeugdreeksen.

De Sportcommissie van de Belgische Zwembond bevestigt de maatregel, al weet ik dat dit intern heel wat gedonder met zich heeft meegebracht. Ik zou kunnen zeggen dat dit een interne kwestie van de Belgische Zwembond is en dat het ons dus niet aangaat, ware het niet dat de infrastructuur die daarvoor nodig is, tot de bevoegdheid van de meeste gemeenten behoort. De impact is overigens niet klein, collega's. Het is alsof je zou beslissen vanaf 2016-2018 alle voetbalwedstrijden in België op een veld te spelen dat 15 meter langer is. Het is dus iets dat je niet zonder slag of stoot kunt realiseren.

Iedereen is het erover eens dat het ideaal zou zijn indien alle clubs inderdaad in zo'n bad zouden kunnen spelen. Dat leunt het dichtst aan bij de internationale vereisten en het internationale niveau. Dat geldt trouwens ook voor het wedstrijdzwemmen. Je kunt dan in betere omstandigheden werken en trainen en op die manier dat internationale niveau proberen te bereiken. Vanuit sporttechnisch oogpunt is het dus een begrijpelijke maatregel. Dat is waar. De vraag is echter hoe realistisch die maatregel is voor het Vlaamse en Belgische niveau. Is die wel haalbaar?

Even terugblikken leert ons het volgende. Zoals de meesten weten, heb ik iets met lokale besturen en heb ik nog gewerkt voor de VVSG. Ik ken de problematiek van de zwembaden behoorlijk goed. De ontwikkeling is er vanaf de jaren 60 gekomen, met de bouw van heel veel zwembaden. Vooral ook in de jaren 70 waren cultuurcentra, openbare bibliotheken en zwembaden zeer grote infrastructurele uitdagingen voor de lokale besturen. Er zitten verschillende burgemeesters en schepenen in de zaal. Die kennen de problematiek heel goed en de kosten daarvan ook.

Volgens de traditie was in die periode het recreatief zwemmen en ook zwemmen op school heel erg belangrijk. Vandaag schrijft het curriculum in het onderwijs nog altijd voor dat je, als je de school beëindigt, moet kunnen zwemmen. Klassiek heeft een zwembad een diep en een ondiep deel en soms een peuterbad. 80 of 90 procent van de zwembaden beantwoorden daaraan.

Recent worden er andere zwembaden gebouwd. Er zijn twee tendensen. Als het gaat over competitie, zijn er beweegbare bodems. Via een liftsysteem kun je de ondiepe kant laten zakken. Dat kun je realiseren, als je in je gemeente een mooie portefeuille en financiële reserves hebt liggen. Ook kun je een muur zetten. Bij ons in de buurt is er zo'n 50 meterbad in Zwevegem, waar via een opschuifbare muur de lengte van 50 naar 35 of zelfs 25 meter kan worden gebracht, voor bepaalde toepassingen, ook om groepen te kunnen scheiden bij trainingsactiviteiten. Vandaag is de tendens dus dat er ofwel dergelijke baden worden gebouwd ofwel evolueren naar meer recreatieve, ontspanningsgerichte baden, waarbij glijbanen en andere ontspanningsmogelijkheden veel belangrijker zijn voor de uitbating dan de facilitaire voorzieningen die voor topsport noodzakelijk zijn.

Het verhogen van het niveau van het Belgische waterpolo is volgens de betrokkenen niet alleen en zelfs verre van een kwestie van een groot of klein bad en van de diepte van het zwembad, wel een kwestie van professionalisering van begeleiding en trainingsarbeid. Dat gaat samen, natuurlijk. In eerste instantie is trainingsarbeid nog altijd iets belangrijker dan de infrastructuur. België heeft de voorbije jaren in een aantal jeugdreeksen op een redelijk Europees niveau kunnen presteren, al kunnen we niet zeggen dat we tot de top behoren. Dat is gewoon zo.

Nu is er nog een licht communautaire kwestie aan deze zaak. Ik wil die niet opblazen, maar wel even meegeven. Hier gaat het over de Koninklijke Belgische Zwembond, de koepel van de Vlaamse en Waalse federaties. Het is bij ons ook een erkende federatie. Zwemmen is wel een topsporttak in de lijst. Dat weet u heel goed, minister, we hebben er twee weken geleden over gepraat. De Belgische Zwembond moet natuurlijk de twee liga's proberen te bevredigen, als ik dat zo mag zeggen, zeker wat betreft de selecties voor internationale deelnames aan competities. Er zijn overigens drie afdelingen – zwemmen, waterpolo en synchroon zwemmen – die zijn betrokken bij de raad van bestuur van de Belgische Zwembond.

Het lijkt me vanzelfsprekend dat de bond ook de club zou betrekken en zelfs de Vlaamse Zwemfederatie zou horen. Ik meen te weten dat dat niet is gebeurd. In Vlaanderen zijn er vier zwembaden, naar mijn mening, die voldoen aan de internationale normering: het zwembad Wezenberg, Gent, Brugge en Zwevegem. Er zijn ongeveer 50 clubs, 46 daarvan voldoen dus niet aan de vereisten.

De spanning met de lokale besturen is aan de orde. Ook in mijn stad wordt nagedacht over nieuwe zwembadinfrastructuur en over de vervanging van de bestaande. Het zwembad in Brugge is van een combinatie van een intercommunale en de provincie. Daar plant men ook een nieuw zwembad. In Brussel, voor wie over het muurtje wil kijken, is er geen enkel zwembad dat aan de normen voldoet.

Ik wil nog even meegeven, minister, dat de mensen die achter de maatregel zitten, ook de mensen zijn achter de kandidatuur voor de Europese kampioenschappen in het Sportpaleis, met dat tijdelijke zwembad. Ik verwijs naar het debacle van die organisatie, als ik het zo mag zeggen. Je kunt natuurlijk mooie dromen hebben, maar je moet ze ook kunnen realiseren. Dat is nu al het tweede voorbeeld van hoe de Belgische Zwembond zich een beetje een rad voor de ogen draait. Mijn bekommernis is dat die sport kan groeien en bloeien. Mocht men die facilitaire voorwaarden kunnen oplossen, met veel plezier, maar ik denk dat we ook realistisch moeten zijn, omdat het niet zo eenvoudig is.

Voor de sportkenners onder ons geef ik mee dat de wedstrijdregels in een klein, ondiep bad aangepast zijn. De hoogte van de doelen aan de ondiepe kant verschilt van de hoogte aan de diepe kant. Dat is een compenserende maatregel. Uit enige betrokkenheid bij die sporttak kan ik u zeggen: dat is niet ideaal, maar aanvaardbaar. Mocht ik zelf in een bestuur zitten en een nieuw zwembad bouwen, ik zou er wel aan willen voldoen. Het is niet van niet willen.

Minister, bent u op de hoogte van de problematiek? Heeft de Vlaamse Zwemfederatie contact gehad met u, met Bloso of de administratie? Bent u bereid om contact te leggen?

Meent u dat de Belgische Bond zulke maatregelen eenzijdig kan nemen, zonder betrokkenheid van clubs en van de Vlaamse Zwemfederatie? Kent u eventueel hun standpunt daarover? Zou het niet zeer wenselijk zijn om rechtstreeks met de lokale besturen, waar de problematiek aan de orde is, of met de VVSG te overleggen? Meent u dat het doorduwen van de maatregel – grootbad/diepwater – het waterpolo ten goede komt of net niet?

Laat de Vlaamse regelgeving toe dat de Vlaamse overheid daartegen optreedt? Heeft de Vlaamse overheid een kapstok om daarin te ageren?

Is een gezamenlijke sportfederatie eigenlijk aangewezen binnen het zwemmen? Ik kan u daar mijn mening over geven, maar ik wil eerst de uwe horen. Vraag is ook of een verdere versnippering wenselijk is. Het gaat om twee verschillende sporttakken die, al gebruiken ze allebei het zwembad, moeilijk met elkaar kunnen worden vergeleken. Er is ook een duikfederatie die buiten die federatie actief is en die dezelfde faciliteiten gebruikt. Ziet u eventueel andere oplossingen?

Kan er bij de bouw van nieuwe zwembaden geen richtlijn komen die een beweegbare zwembadvloer aanbeveelt? Ik vraag dit met enige terughoudendheid omdat ik zelf twijfel of dat wel zo'n wenselijke richtlijn is. De vraag stellen is ze beantwoorden, zegt men soms. Maar ik wil ook enigszins tegemoetkomen aan de sporttechnische vereisten. Kunnen bestaande zwembaden aangepast worden? Minister, u hebt de Finse pistes gesubsidieerd en uw voorganger heeft zwembaden gesubsidieerd met een publiek-private samenwerking. Is een eventuele inspanning vanuit de Vlaamse Gemeenschap aan de orde?

Minister, ik zoek in u eerder een bondgenoot in het denkproces daarover dan dat ik u als minister controleer of u van een tekortkoming zou beschuldigen. Dat is niet de achtergrond van mijn vraag.

**De voorzitter:** Mevrouw Werbrouck heeft het woord.

**Mevrouw Ulla Werbrouck:** Het is een nobele doelstelling dat de zwembond kwaliteitsvollere clubs wil. De heer Caron heeft de problematiek op een heel emotionele manier uitgelegd. Ik heb vooral vragen bij de randvoorwaarden. Men weet al sinds 2009 dat het zo zou worden. In zes jaar tijd krijgt men dit groot probleem echter niet opgelost. Men wist eigenlijk dat men bezig was met de zelfmoord van het waterpolo, als ik dat zo mag zeggen. Als men zo verder gaat, zal hetzelfde gebeuren met de gewone zwemclubs. Als het voor hen dieper zal moeten zijn, zullen heel wat zwemclubs moeten verhuizen naar een dieper zwembad. Die zwembaden zitten echter overvol tijdens de uren dat de kinderen kunnen trainen. Dat probleem blijft dus bestaan en zal niet worden opgelost tegen 2018. Dat zou me sterk verbazen.

Minister, u staat achter de autonomie van de federaties. De Belgische zwembond kan veranderen wat hij wil veranderen zonder andere mensen daarbij te betrekken. Ik lees dat de sportcommissie die maatregel bevestigt, zij het niet zonder slag of stoot. Ik heb daar problemen mee. Wat heeft de sportcommissie effectief gezegd tegen de raad van bestuur? En wat heeft de raad van bestuur daarover beslist? Welk advies heeft de sportcommissie aan de raad van bestuur gegeven die deze beslissing al had genomen?

Ik ben ook redelijk emotioneel wanneer het gaat over sportclubs en over de aanpassing van onrealistische reglementen. Minister, als we kwaliteitsvollere clubs willen, dan moeten we professionaliseren en heel veel trainen. Dat lijkt me een veel betere oplossing dan een dieper zwembad.

**De voorzitter:** Mevrouw Kindt heeft het woord.

**Mevrouw Els Kindt:** Ik verwijs naar de inleiding van de heer Caron. Er zijn inderdaad problemen met de zwembaden, ook in onze provincie. Minister, ik heb u een aantal weken geleden gevraagd of de provincie daarin een duidelijke taak kan hebben, met name het begeleiden van de renovatie of inplanting van nieuwe zwembaden. U zag dit effectief als een perfecte taak voor de provincie.

De heer Caron heeft het in zijn inleiding vooral over recreatief zwemmen, over zwembaden waar men vooral baantjes kan zwemmen. Ik vermoed echter dat het in het vervolg van zijn vraag meer gaat over topsport en de verantwoordelijkheid van Vlaanderen. Het lijkt me belangrijk daar een duidelijk onderscheid te maken. Op termijn moet snel kunnen worden gestart met die taak voor de provincies, met name de aanleg van zwembaden, intergemeentelijk en onder leiding van de provincie.

**De voorzitter:** De heer Van Dijck heeft het woord.

**De heer Kris Van Dijck:** Ik begrijp een aantal beslissingen niet die deze federatie neemt. Stel dat de FIFA of eender welk sportverbond morgen beslist dat er niet langer op een terrein van 100 meter op 70 meter kan worden gevoetbald maar op een terrein van 150 meter op 100 meter. Dan zullen we ze hier nogal eens de revue zien passeren. Vraag is dan ook wat realistisch is.

Minister, daarom kijk ik uit naar uw antwoord. Vanuit mijn fractie wil ik toch nog meegeven dat wij achter de autonomie van de federaties blijven staan. Ik wil niet dat de Vlaamse overheid dirigeert en de regels bepaalt van 'de sport'. Laat dat heel duidelijk zijn. Ik ben benieuwd naar de reden waarom men die beslissing neemt. Als men weet dat men die infrastructuur niet heeft of niet zal hebben, wat is dan de waarde van het zogenaamde verhogen van de kwaliteit? Dat blijft mij een raadsel.

**De voorzitter:** Minister Muylers heeft het woord.

**Minister Philippe Muylers:** Wij hebben effectief via Bloso contact gehad met de Vlaamse Zwemfederatie (VZF). Het sportreglement van waterpolo wordt vastgelegd door de Koninklijke Belgische Zwembond (KBZB). De VZF is samen met de Fédération Francophone Belge de Natation vertegenwoordigd in de organen van zowel de Nationale Sportcel Waterpolo als

de Nationale Sportcommissie Waterpolo. De VZF laat weten dat de Nationale Sportcel Waterpolo in mei 2012 heeft beslist om de reglementering in verband met dat typebad vanaf het seizoen 2013-2014 effectief in te voeren. Dan is het juist wat u zegt: het gaat voor alle clubs van afdeling 1 over een minimumdiepte van 1,80 meter over het volledige speelveld.

Die beslissing werd blijkbaar nog eens herbevestigd in de laatste vergadering van de Nationale Sportcel Waterpolo, waarin dus de VZF vertegenwoordigd is, van 11 februari 2013. Daarna zijn er verscheidene telefoons en mails gekomen, en het goede nieuws is dat de invoering van de diepbadmaatregel opnieuw wordt geagendeerd in de Nationale Sportcel Waterpolo op 23 april 2013, met het oog op de herziening van de gecontesteerde beslissing.

Ik kan een bezinning over dergelijke zaken alleen maar toejuichen. Op een bepaald moment moet je zeker rekening houden met wat op het veld als reactie naar boven komt.

De VZF heeft mij ook laten weten dat er in september 2009 op nationaal niveau overleg is geweest met de clubs over de diepbadmaatregel. Sommige clubs vroegen om uitstel. Dat uitstel is er elke keer opnieuw gekomen, de invoeringsdatum is uiteindelijk verschoven naar het seizoen 2013-2014.

Het op de een of andere manier betrekken van de lokale besturen vind ik een waardevolle suggestie, ik zal er rekening mee houden in mijn verdere contacten met de federatie.

Mijnheer Caron en mevrouw Werbrouck, ik denk dat jullie zich in eerste instantie richtten op de uitbouw van de kwaliteit van het trainersbestand om het niveau van de waterpolo te verhogen. Ik denk dat dit een waardevollere maatregel is. Dat is een basisopdracht van de VZF als gesubsidieerde unisportfederatie. Jullie weten dat ik daarop inzet. Daar heeft de kwaliteitverhoging meer zin.

U vraagt mij de diepbadmaatregel door te duwen, maar dat lijkt me nu niet de juiste keuze. De reglementering blijft natuurlijk wel de bevoegdheid van de federatie, tenzij er iets mis is met medisch en ethisch verantwoord sporten. Ik vind het echter wel bizar dat een sportfederatie een maatregel zou uitvaardigen die het voortbestaan van een van haar disciplines zou verhinderen.

Het decreet van 13 juli 2001 zegt dat er maar één unisportfederatie gesubsidieerd kan worden die de sporttak zwemmen aanbiedt. De sporttak zwemmen omvat de disciplines zwemmen, waterpolo, synchroonzwemmen, schoonspringen en openwaterzwemmen. Deze disciplines worden internationaal gevat door de internationale zwemfederatie. Die verschillende sporten horen internationaal dus bij elkaar.

Twee afzonderlijke sportfederaties zouden leiden tot een versnippering van de Vlaamse overheidsmiddelen en een verminderde slagkracht bij de respectieve sportfederaties. Zeker op internationaal vlak zou dit ons kunnen benadelen.

Zoals al gezegd, moeten de zwemliga's in eerste instantie inzetten op de kwaliteitsverbetering van hun trainersbestand. U hebt zelf in uw vraag al de richtlijn in grote mate genuanceerd. Het zou een brug te ver zijn dat we bij de bouw van een nieuw zwembad een beweegbare zwembodem zouden aanbevelen of verplichten. Die afweging moet worden gemaakt vanuit de kosten-batenanalyse die door de belanghebbenden moet worden uitgevoerd. De VZF kan wel een rol spelen in het verstrekken van de nodige informatie over de infrastructurele vereisten voor de verschillende disciplines van de sporttak zwemmen. Momenteel voorziet de Vlaamse overheid niet in specifieke subsidies voor dergelijke aanpassingen. Gelet op de economische conjunctuur, ga ik ervan uit dat dit op dit moment geen prioriteit is.

**De voorzitter:** De heer Caron heeft het woord.

**De heer Bart Caron:** Minister, dank u voor uw antwoord en voor de contacten die er ondertussen via Bloso zijn geweest met de VZF. In alle eerlijkheid, ik kan goed leven met uw antwoord. Als er één punt overblijft, is het dat de VZF meer structurele banden moet opbouwen met de lokale besturen.

Als het over voetbalvelden gaat, kennen we het: wie onderhoudt, wie legt aan, wat als ze in de winter kapot worden geshot, wie draait op voor de kosten? Dat verhaal kennen we allemaal. Die spanning is bekend. Maar dat is zeker zo aanwezig hier, terwijl die relatie niet echt goed uitgebouwd is. Vandaar een pleidooi om dat te doen.

Ik begrijp uiteraard ook uw opmerking. Ik zou ook zo antwoorden. Ik ben het met u eens: vandaag is het investeren van miljoenen euro's in de aanpassing van bestaande zwembaden geen prioriteit. Laten we eerlijk zijn: er zijn andere maatschappelijke prioriteiten. Bij nieuwe zwembaden kan dat natuurlijk wel. Dat zou de VZF dan echter moeten laten doordringen via haar structurele contacten met lokale besturen. Dat lijkt me logisch.

Ik ben ook blij dat u het eens bent met de opmerking over het trainersbestand en de kwaliteit. Wat dat betreft, is er echt veel werk te leveren. We hebben daarover ook al gediscussieerd toen we het hier hadden over het Topsportactieplan. Ik kan getuigen over de kwaliteit van trainers en de organisatie: er is nog veel werk aan de winkel. Ik wil dat de federatie ook niet echt verwijten. Ik wil daar voorzichtig in zijn. Ter zake lijkt een ernstige interne bezinning me echter wel nodig. Vaak blijven er een aantal heilige huisjes overeind, die men zelf niet durft te slopen. Dat is niet ons werk. Zij moeten dat doen. De kwaliteit van het zwemmen valt nog enigszins mee, maar het gaat ook over die andere sporttakken, over synchroonzwemmen, schoonspringen, waterpolo enzovoort. Wil men die kwaliteit vergroten, dan zal men inderdaad moeten inzetten op een betere omkadering, vooral voor talentrijke jongeren die mogelijk het niveau van internationale competities kunnen halen.

**De voorzitter:** De vraag om uitleg is afgehandeld.

■

**Vraag om uitleg van de heer Johan Sauwens tot de heer Philippe Muylers, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de conclusies naar aanleiding van het dopingschandaal in het wielrennen - 1276 (2012-2013)**

**De voorzitter:** De heer Sauwens heeft het woord.

**De heer Johan Sauwens:** Voorzitter, minister, geachte leden, ik heb deze vraag ingediend omdat het in de zeer complexe materies van wielersport en sport in het algemeen enerzijds en van dopingmisbruik anderzijds belangrijk is dat de Vlaamse overheid een leidende rol heeft. De Vlaamse overheid heeft die rol steeds gespeeld. We hebben het World Anti-Doping Agency (WADA) nog mee op gang geholpen. Onze wetgeving is een van de beste en strengste wetgevingen. Ook staan we aan de top als het gaat over percentages van controles en het kunnen detecteren van positieve gevallen. Het lijkt me dus goed dat we even de huidige situatie bespreken, na die enorme golf van onthullingen, bekentenissen, artikels en boeken. Onlangs was er trouwens nog een zeer degelijke publicatie van Hans Vandeweghe. Dit is geen aanval op de regering, integendeel.

Toen ik deze vraag schreef en indiene, vroegen sommige mensen me of ik dat wel zou doen. De wielersport is immers heel populair. Ik antwoordde dat ik dat wel weet, maar dat het net daarom is. Rik Van Looy was mijn kampioen. Dat was zo voor honderdduizenden. Toen ik minister van Sport werd, was hij een van de eersten die me belden. Ik dacht dat hij dat deed om me te feliciteren, maar hij bleek de man van de wielerschool te zijn. *(Gelach)*

**Minister Philippe Muylers:** Dat telefoontje heb ik ook al gehad.

**De heer Johan Sauwens:** Dat telefoontje is me bijgebleven, net omdat ik altijd een enorm ontzag heb gehad voor die wielerkampioenen. Ik blijf dat volgen. We zijn enerzijds vorig weekend dagen bezig geweest met Sagan en Tom Boonens knie, maar anderzijds zeggen we dat het toch een schande is. Dat deed me even denken aan die arme Jos Ghysen vorig jaar. Men is een aantal oude kampioenen uit hun relaxfauteuil gaan halen, om hen te dwingen tot



bekentenissen over toen. Ik verwijs naar Boogerd en anderen. Er zijn grote artikels verschenen daarover. Volgende zondag staan we dan weer allemaal langs het parcours van de Ronde van Vlaanderen te applaudisseren – ik weet niet met welke vlag, Bart. (*Gelach*)

Dan willen we weten wie er ditmaal op de Bosberg zal demarreren.

We kunnen niet ontkennen dat er een enorme orkaan is geweest in die wielersport, dat er enorm veel in beweging is gekomen daar. De onthullingen van Lance Armstrong zijn niet niets. Dat wordt wat gestimuleerd vanuit de Verenigde Staten. De Angelsaksische cultuur van schuld en boete speelt een heel grote rol. Dat kan wel zo zijn, maar ook bij ons is dat zo. Men heeft ontkenning na ontkenning gedaan. Er werden dure eden gezworen op het hoofd van vrouw en kinderen, en uiteindelijk was er achteraf toch de bekentenis, de biecht. Het beeld van een sport waar dopinggebruik alom verspreid is, is vandaag zeer sterk aanwezig, niet alleen in de wielersport, want daar wijst men erop dat ze niet de enigen zijn. Dat lijkt me fundamenteel als we kijken naar heel het opzet, naar de olympische beweging enerzijds en naar wat wij zelf hebben opgestart in het kleine Vlaanderen anderzijds.

Er zijn zelfs specialisten die stellen dat het geen zin heeft om daartegen te blijven strijden. Ik was wat geschrokken door wat Rik Vanwalleghem in diverse interviews heeft gezegd. Ik citeer hem even, zodat we dit duidelijk begrijpen: “En laat een adequate medische begeleiding (nu nog doping genoemd), onder toezicht van onafhankelijke dokters, toe in de topsport.” Ook stelt hij: “In zekere zin is een wielrenner een ziek mens, die speciale behandelingen en middelen nodig heeft om zijn beroep te kunnen uitoefenen. Die niet verrichten of toedienen is gevaarlijk en onverantwoord.” Er zijn nog mensen die dat zeggen. Ze stellen dat men dit dramatiseert, dat het eigenlijk geen probleem is, dat het goed is dat die dokters daar zijn in die ploegen, want dat het anders veel erger zou zijn, en wie weet wat er dan zou zijn.

Er is heel wat gepubliceerd in de kranten, ook vandaag weer. In Het Belang van Limburg was er een hele reeks waarin men zich wat is gaan verdiepen in de jongerenreeksen, met een aantal getuigenissen. Daar ben ik wel van geschrokken. Het is niet zozeer zo dat dit spul daar veel wordt genomen, maar het gebeurt wel, en het blijkt daar ook verschrikkelijk gemakkelijk te verkrijgen. Nu is er internet en e-commerce: men stuurt gewoon een e-mail en twee dagen later staat er een bestelwagen met een vriendelijke mijnheer die een pakje komt brengen. Zo simpel is het. Dat vind ik dus wel bijzonder verontrustend. Ik kom daar zo dadelijk even op terug.

Ondertussen wordt er, wat de wielwereld betreft, in een aantal landen afgehaakt. Na het vorige schandaal in Duitsland, met Jan Ullrich en anderen, zijn T-Mobile en andere grote sponsors gestopt. In Nederland gaan de tv-zenders nog samenvattingen uitzenden, maar ze zullen niet meer live uitzenden, tenzij heel uitzonderlijk. Wij in België gaan wel door met live-uitzendingen.

**De heer Bart Caron:** Wij kijken naar de VRT.

**De heer Johan Sauwens:** Ja, het spektakel gaat bij ons door, en er is ook geen ruimte voor nuancering. Want als je midden tijdens de finale begint te nuanceren – of alles wel eerlijk verloopt, wie er het meeste of minste doping heeft genomen – dan is de dramatiek of de kern van het sportgebeuren in het gevaar. Er is dus geen ruimte: het is het ene of het andere. Voor de sport zelf is dat natuurlijk een heel gevaarlijke situatie.

Ondertussen worden de sporten – eigen aan de tijdsgeest – nog extremer gemaakt. Dat is iets waar de regering en zeker het parlement geen controle over hebben. In de Tirreno-Adriatico waren er beklimmingen met percentages van 30 procent. De Mont Ventoux is gemiddeld 10 procent, en dan moet je dan nog vanuit Bédoin vertrekken.

**Minister Philippe Muylers:** Vanuit Malaucène is het 17 procent. (*Opmerkingen van de heer Bart Caron*)

Er zijn stukken van 17 procent. (*Opmerkingen*)

**De heer Johan Sauwens:** De zwaarste kant van de beklimming, vanuit Bédoin, is gemiddeld 10 procent. Op La Redoute zijn er stukken van 20 procent. Als je daar op de trappers gaat staan, dreig je om te vallen. Beklimmingen van 30 procent, dat is echt niet meer te doen. In de Vuelta heeft men nu elf bergritten. Dat is onmenselijk.

De sport in het algemeen wordt meer en meer een soort event. Als ik 's avonds moe in de zetel zit, zie ik soms op tv full-contact gevechtssporten. In die sport werkt men met kniestoten. Bijna alles is daar toegelaten. Dat is zeker niet goed voor de gezondheid, en het WADA zal daar zeker ook niet bij betrokken zijn. Hoe dan ook, ik heb het gevoel dat een deel van het sportgebeuren steeds meer verandert in de richting van de spektakelindustrie. Ik heb het gevoel dat sport steeds meer als een evenement wordt beschouwd. De Oude Kwaremont wordt verhuurd per vierkante meter, en nog enkel de vips mogen er gaan staan, en niet langer de gewone volksmensen. Men krijgt echt een soort van wielercircus, zoals vorig weekend nog met vuurspuwers. Het wordt een totaalgebeuren.

De spektakelwaarde zal wel blijven bestaan, maar de vraag is in hoeverre wij met ons sportbeleid verder kunnen doorgaan. Johan Bellemans, onze olympische teamarts, zegt in de Campuskrant van 27 februari: "Als de zaak-Armstrong één ding bewezen heeft, dan is het dit: dopingcontroles zijn absoluut ontoereikend. Hij fraudeerde over de hele lijn en is nooit gepakt."

Trouwens, andere specialisten en professoren die het kunnen weten, pleiten voor meer investeringen in het wetenschappelijk onderzoek ter zake. Nu, als hoofd van een labo daarvoor pleit, tot daar aan toe, maar ook mensen die er geen rechtstreeks belang bij hebben, zeggen net hetzelfde. Ook die mensen zeggen dat we meer moeten investeren en dat we meer moeten doen dan we vandaag doen.

Minister, enerzijds zijn er mensen die zeggen om ermee te stoppen, want het heeft volgens hen toch geen zin. Het is dweilen met de kraan open. Anderzijds zijn er mensen die zeggen dat we nu moeten doorduwen. Zij zeggen dat het nu beter gaat.

Sinds 2005 zou het zo goed als gedaan zijn. Misschien zijn er nog enkelingen die doping nemen, en dan nog enkel in kleine dosissen. Men kijkt naar de wattages in de bergritten. Men kijkt naar Pantani en Armstrong, die sommige beklimmingen in minder dan een uur deden, en nu rijdt men daar 10 minuten langer over. Dat is bijvoorbeeld het geval voor de beklimming van Alpe d'Huez. U kent de tabellen; de verschillen zijn opmerkelijk. Dat is een van de elementen die men aanhaalt. Ook sinds het bloedpaspoort van 2008 gaat het stukken beter. De controles zijn er dus.

Er zal natuurlijk wel altijd fraude zijn: niets is de mens vreemd. Dat is overal zo, dus ook in de sport. Men zal fraude nooit voor honderd procent kunnen uitschakelen. Maar toch zijn de verschillen met vroeger duidelijk.

Voorzitter, ik heb nog één bedenking. Volgens het hoofd van het Gentse dopinglabo wordt epo nog altijd gebruikt. Volgens hem zijn er ook een aantal nieuwe producten op komst die men zelfs nog niet kan opsporen. Zo is er sprake van groeihormonen/peptidehormonen, SARM's (selective androgen receptor modulators) en gendoping. Volgens sommige mensen zou het trouwens ook veel breder verspreid zijn dan alleen die arme wielersport. Alle duursporten komen er als eerste voor in aanmerking, zoals triatlon, biatlon en duatlon. Daarnaast gaat het ook nog om snelschaatsen, langlaufen, zwemmen, boksen en nog andere sporten.

Minister, het is misschien een licht provocerende vraag, maar wijzen de recente onthullingen niet op een mislukking van het dopingbeleid? (*Opmerkingen van minister Philippe Muylers*)

Hoeveel heeft de dopingbestrijding gekost aan de overheid sinds 2003? Dit is dus een vraag naar de resultaten, naar de input en output: hoeveel geld is erin gestoken en hoeveel komt eruit?

In hoeverre heeft het dopinggebruik de Vlaamse sportcompetities scheefgetrokken? Er is immers een groep van sporters die afgehaakt hebben, zoals Edwig Van Hooydonck.

Wat zijn de gezondheidseffecten van het brede gebruik van stimulerende middelen bij een grote groep van sporters? Ik stel u deze vraag omdat u aan het hoofd staat van het gehele Vlaamse sportgebeuren, met uw medische staf en uw dopingartsen. Dit is echt belangrijk. Ook vandaag nog zijn sommigen het gebruik van doping aan het banaliseren. Dat banaliseren heeft effect naar de sector zelf, waarbij men de competitiesport uitholt tot op de kern van wat dat begrip betekent, namelijk dat men met gelijke kansen aan de lijn moet kunnen vertrekken.

Er is ook de groep van de jongeren, waar steeds meer doping wordt gebruikt en waar doping ook meer en meer bereikbaar is. Ten slotte zijn er ook nog de honderdduizenden Vlaamse recreatiesporters die zien hoe hun kampioenen het hebben gedaan, en die zich afvragen of ze het ook niet zouden nemen. In die zin is het wel belangrijk dat u en wij samen een heel duidelijk signaal geven.

Zijn er nieuwe dopingproducten in omloop die nog niet kunnen worden opgespoord, zoals verschillende specialisten beweren? Welke opdrachten hebt u dienaangaande gegeven? Welke controles zijn er inmiddels gebeurd?

Blijft u bij de doelstellingen van het Vlaams antidopingbeleid, zoals die in het Vlaams Parlement werden uitgeschreven en gesteund?

Bent u bereid om extra maatregelen te nemen? Ik denk dan bijvoorbeeld aan een ethisch kader voor ploegartsen. Naar het schijnt vormt de omkadering vaak een nefaste rol. De oudkampioenen leiden de kampioenen van de toekomst mee op en leren hun de slechte manieren. Ook zou het gebruik van narcotica tijdens wedstrijden moeten worden verboden.

Ik heb verder nog een aantal vragen specifiek over het wielrennen. Hoeveel dopingcontroles gebeurden er sinds 2009 bij het jeugd wielrennen?

Er is een hele discussie gaande tussen het World Anti-Doping Agency (WADA), de Union Cycliste Internationale (UCI) en de Vlaamse Wielerbond. Hebt u daar al contacten gelegd?

Worden de controles bij het wielrennen en het jeugd wielrennen opgetrokken? Persoonlijk pleit ik daarvoor.

Naast dopinggebruik komen er ook steeds meer bekentenissen over wedstrijdafspraken. Hebt u niet het gevoel dat we een lijn zouden moeten trekken tussen enerzijds het sportcircus, de sport als spektakel, en anderzijds de breedtesport, de opleidingen en de jongerensport?

Hoeveel overheidsgeld geeft u jaarlijks aan het wielrennen? Worden de organisatoren van dit soort evenementen nog gesponsord? Zo ja, met hoeveel geld sinds 2009? Gaat u deze steun op dezelfde wijze blijven verlenen of is een heroriëntering naar de jeugdsport met strengere controles niet aangewezen? Ik heb het gevoel dat het slechtste wat we zouden kunnen doen het op zijn beloop laten van de dingen is. We mogen de hypocrisie over het systeem niet laten duren.

Voor de Edwig Van Hooydoncken en de Greg Lemonds van vandaag, voor de duizenden, tienduizenden jongeren die worden aangetrokken door de populariteit van de wielersport en de honderdduizenden veertigers en vijftigers die op doktersadvies en het plezier van het spel zichzelf op zondagvoormiddag meten met hun vrienden, is het belangrijk dat u duidelijke lijnen trekt. Laat ons de populariteit van de wielersport trachten te redden op het hoge niveau. Wielersport hoort bij Vlaanderen. Wij hebben daar samen een verantwoordelijkheid in te nemen.

**De voorzitter:** De heer Van Dijck heeft het woord.

**De heer Kris Van Dijck:** Voorzitter, minister, collega's, toen ik zag dat de heer Sauwens deze zeer interessante en ook zeer brede vraag stelde – waar we een serieuze boom over kunnen opzetten –, ben ik wat gaan grasduinen.

Ook de toon van de vraagstelling verheugt mij. Twaalf jaar geleden hebben wij een campagne opgestart 'Wie sport, moet weten waar de lijn ligt'. De toenmalige minister van Sport heeft toen een knap krantenartikel geëindigd met de volgende zin: "Wat de mensen uit het wereldje ook mogen beweren, ik wil niet geloven dat de strijd tegen doping een verloren strijd is." Ik hoop dat we twaalf jaar later allemaal nog op dezelfde lijn zitten. De tonaliteit van de vraagstelling bewijst dat. We moeten ons niet neerleggen bij het feit dat men vindingrijk is, dat men enorm veel geld investeert in het zoeken van nieuwe zaken die niet kunnen worden gedetecteerd en dat we soms als boswachters achter de stropers aan lopen. Als we die strijd zouden moeten staken, denk ik dat er op verschillende domeinen heel wat zaken zijn waar we inderdaad wat achter de feiten aan lopen, maar waar het achter de feiten aan lopen daarom niet minder legitiem of ethisch verantwoord is.

Vorige week was er op de radio een hele uiteenzetting over doping, naar aanleiding van Michael Boogerd, die een aantal bekentenissen aflegde. Het heeft heel veel met financiën te maken. Men kan de betere zijn wanneer men meedoet met die doping. Als de concurrentie oneerlijk is, waarom zou je zelf dan eerlijk zijn en achteraan het peloton hangen, om vervolgens geen nieuw contract te krijgen? Ik denk dat daar heel wat mee gezegd is. Het gaat over geldgewin. De heer Sauwens zegt dat sportmanifestaties als het ware attracties worden. Ik denk dat het inderdaad een gevaarlijk richting uitgaat.

Anderzijds moeten we niet zeggen dat de strijd helemaal verloren is. Ik ben ervan overtuigd dat de Armstrongs van deze wereld tot bekentenissen zijn overgegaan door de druk van controles en doordat de insinuaties de druk hebben opgevoerd. In een wereld zonder controles en dergelijke, zouden die bekentenissen er niet gekomen zijn en zouden zijn gele truien en trofeeën nog steeds op zijn kamer in Texas hangen. We mogen dus wel zeggen dat het een nooit aflatende strijd is. We mogen de strijd niet staken, hoewel het soms moeilijk is.

Ik kijk uit naar uw antwoorden. Ik ben ervan overtuigd dat de budgetten die we uittrekken voor die strijd, geen weggegooid geld is, maar dat het onze opdracht is. De Vlaamse overheid heeft steeds, wie ook minister was, mee in de spits gespeeld wat dopingbestrijding betreft. We zijn het aan onszelf verplicht.

Voorzitter, misschien kunnen we na het paasreces verder doorgaan op deze problematiek met een aantal specialisten ter zake? Zij kunnen een duidelijker, breder beeld op de zaak werpen.

**De voorzitter:** Mevrouw Werbrouck heeft het woord.

**Mevrouw Ulla Werbrouck:** Minister, collega's, ik heb ook de reeks artikelen rond doping gelezen in het Belang van Limburg.

Ik wil duidelijk stellen dat onze fractie tegen het toelaten van doping is, vanuit drie principes: fair play, ethische verantwoordelijkheid en gezondheid.

Ik heb het wat moeilijk met de mensen die doping toch willen legaliseren. Sommige mensen durven dat echt te denken. Doping moet hard worden bestreden. We zullen niet alle dopinggebruikers kunnen pakken, maar als we de deur voor dopinggebruik op een kier zetten, gaan de jonge wielrenners die we nu nog misschien kunnen bekeren, effectief 'hun dood tegemoet' – misschien wat cru gezegd. Het kan en mag niet de bedoeling zijn die deur open te zetten. We moeten inderdaad die kritische vragen wel durven te stellen. Ik ben dan ook heel blij dat de heer Sauwens dat ook gedaan heeft.

Ik heb gemerkt dat het aantal controles dat werd uitgevoerd sinds 2010 gedaald is. Als je alle controles bij elkaar telt, werden er zo'n tweehonderd minder controles uitgevoerd, wat neerkomt op een kleine 10 procent. Hoe kan dat? Er zijn nu heel veel bekentenissen en er is heel veel vraag naar dopingcontroles. Hoe kan het aantal controles dan dalen? Heeft het te maken met geld? Ik vind het in ieder geval erg frappant. Specifiek in het wielrennen is het aantal controles met honderd gedaald. Ik heb het daar moeilijk mee. Bovendien zegt Thomas De Gendt dat hij al maanden niet meer gecontroleerd werd. Daar stel ik me vragen bij.

Het is niet omdat je door een controle geraakt dat je geen doping gebruikt. Armstrong is nooit gepakt bij controles, maar werd nu wel schuldig bevonden. Hij was de grootste, maar heel wat van de mensen die onder hem stonden, zijn niet tot bekentenissen overgegaan omdat er op hen geen heksenjacht werd gehouden.

Het is niet omdat je doping gebruikt, dat je ook de beste prestaties neerzet. Minister, zelfs indien ik doping neem, zal ik niet de Mont Ventoux in 34 minuten of in 2 uur tijd kunnen beklimmen. Je moet nog altijd heel veel trainen. Ik vind het jammer dat enkel de hele grote worden gepakt. Ik zeg niet dat doping mag, hè. Maar als je niet traint met doping, word je ook niet beter. Dat is terzijde.

Armstrong wordt aangeklaagd, maar er zijn inderdaad heel veel ex-wielrenners, zoals een Bjarne Riis, die is wel gepakt voor doping en is geschorst, toch is hij nu teamleider. Daar heb ik wel problemen mee. Wie doet wat? Daar heb ik grote bedenkingen bij.

Minister, we horen dat er heel veel vraag is naar onderzoek en dat daar een prioriteit van moet worden gemaakt. Dat staat voor mij buiten kijf. Maar ik weet dat er, op basis van het Dopingdecreet, een mogelijkheid bestaat om fondsen op te richten in functie van het wetenschappelijk onderzoek naar doping en systemen om doping op te sporen. Kunt u daarover iets meer vertellen? Zijn er al stappen gezet om dat op te richten? Dat zou heel goed zijn als dat zou gebeuren.

De heer Sauwens vroeg naar de subsidies die u geeft aan het wielrennen. Ik zou graag eens weten welke subsidies het hele departement en de hele Vlaamse Regering geven. Minister Bourgeois geeft ook wel wat centjes aan het wielrennen, minister Schauvliege ook, net als de minister-president. Het federale parlement geeft ook nog wat centjes. Er gaat enorm veel geld naar het wielrennen. Daar moeten we eens heel kritisch over durven te debatteren.

**De voorzitter:** De heer Caron heeft het woord.

**De heer Bart Caron:** Het wordt een beetje een filosofisch debat, maar ik zal toch twee dingen zeggen. Ik heb hier eens een advocaat op een hoorzitting – met enige LDD-sympathie, denk ik, maar ja, je mag familieleden van Dedecker niet verbinden met een partij – horen pleiten voor een zekere permissiviteit. Zijn discours deel ik niet, maar het was wel goed opgebouwd.

Het tweede punt, minister, hoewel het misschien raar is voor een oppositielid: ik sta achter het beleid en de regelgeving die inzake doping in Vlaanderen worden gehanteerd. Aan de toepassing kunnen we bijvijlen, zacht uitgedrukt, maar ik sta achter de regelgeving omdat we sinds een aantal jaren steeds beter werken. Het is nu genuanceerder en gericht, door uw laatste aanpassing. Ik sta erachter en dat wil ik ook hardop zeggen.

Of iemand zijn gezondheid naar de duivel helpt door te veel te roken, bijvoorbeeld, of door doping te nemen, dat gaat principieel om een persoonlijke verantwoordelijkheid. Maar dit is ook fraude en bedrog, minstens op het sportieve, maar ook op het commerciële vlak. Ik wijs op de economische belangen van de wielrennerij. Het is een circus, het loopt de spuigaten uit. Het is op het randje. Dan heb ik het nog niet over de reeks van Vlaamse klassiekers, maar denk ik aan de Ronde van Frankrijk bijvoorbeeld.

Ik bepleit uiteraard een verdere positionering, zoals Vlaanderen die ook hanteert. Wat ik niet fijn vind, is dat er een vreemde tweedeling is. Er gaat heel veel geld om in die wereld. Ik wil er geen moreel oordeel over uitspreken, maar er zijn heel wat grootverdieners in die wereld. De overheid moet met belastinggeld de eerlijkheid controleren, in een wereld waarin heel veel geld circuleert. Dat is een onevenwicht. Ik weet dat de UCI op het internationale niveau, al dan niet gesponsord door bepaalde wielrenners, ook geld steekt in die dopingcontrole. Ook WADA is een paraoverheidsorganisatie.

We mogen niet verzaken, maar ik vind wel dat die wereld zelf ook een verantwoordelijkheid heeft. Ofwel neemt ze die op op een eigen wijze, dat laat de wetgeving toe, ofwel financiert

ze mee. Op termijn ligt daar een verantwoordelijkheid, die vaak niet wordt uitgesproken. De mensen die zorgen voor de omkadering waarin het bedrog kan plaatsvinden, sorry, hebben veel meer geld dan de Vlaamse Regering samen. U weet wat ik bedoel. Daarvoor zouden op termijn ook afspraken moeten kunnen worden gemaakt. Dat is niet netjes. Je wordt bedrogen en moet het dan nog met belastinggeld oplossen. Dat vind ik niet oké. Het gaat niet over gewone criminaliteit, het zijn sportmisdriven. Mensen worden bedrogen.

Mijnheer Sauwens, u blaast een beetje warm en koud, onder ons gezegd en gezwegen, een beetje enerzijds en een beetje anderzijds.

**De heer Johan Sauwens:** Mag er nog ruimte zijn voor nuancering?

**De heer Bart Caron:** Absoluut, u zult mij niet betrappen op een gebrek daaraan. Het is een politieke opmerking.

Het is bekommernis om eventueel meer in te zetten, maar die meerkost moet worden gedragen door de betrokken federatie, of beter: de wielerved. De federatie is ook niet zo rijk, dat weet ik wel. Verdorie, dit is niet oké.

**De voorzitter:** De heer Gysbrechts heeft het woord.

**De heer Peter Gysbrechts:** Collega's, de heer Sauwens heeft een heel brede vraag gesteld. De aanvullende vragen bewijzen dat ook. Zoals de heer Van Dijck zei, kunnen we hierover een enorme boom opzetten. Ik ben benieuwd naar uw antwoord, minister. Het zou wel eens een heel lang antwoord kunnen worden. Het gaat over de evolutie van de sport de laatste jaren en het dopinggebruik. Daarnaast is er het jeugdverhaal, dat nog belangrijker is dan wat vandaag op het hoogste niveau gebeurt, voor ons in deze commissie en in dit parlement althans. We zouden bijna een studiedag moeten organiseren om dat allemaal eens uit te praten en een overzicht te maken. Of we moeten er op zijn minst eens een hele commissie aan wijden.

Voor alle duidelijkheid, zoals mevrouw Werbrouck zei, ook wij zijn absoluut tegen doping en wensen dat dat verder wordt bestreden. Zoals de heer Caron zei, hebben wij ons in de meeste gevallen ook achter de regelgeving kunnen zetten. We moeten er blijven voor gaan. Dit is echt een heel breed spectrum van zaken, waarover we het vandaag allemaal tegelijk hebben. Misschien moeten we dat eens bundelen.

**De voorzitter:** Collega's, ik ben het persoonlijk nogal eens met de uitgangspunten van de heer Sauwens en andere collega's. We mogen die strijd vanuit het beleid niet opgeven, dat is het slechtste signaal dat je kunt geven.

Als ik inga op uw suggesties, denk ik inderdaad dat we vanuit het Vlaams Parlement die visie demonstratief kunnen aantonen, door dat op een goede manier te organiseren. Het is een te belangrijk thema om zomaar af te doen in een hoorzitting tussen alle andere dingen door. We zouden misschien – ik heb even overlegd met de secretaris en de minister –, naar analogie met de hoorzitting voor het actieplan muziekbeleid, een dagzitting kunnen houden waarin alle componenten aan bod komen, goed voorbereid. We hebben toen zelf thema's afgebakend en mensen uitgenodigd, die echt toegepast kwamen praten. Zo werden stellingen uitgewerkt en konden de leden van het parlement debatteren.

Dat kan uitmonden in een aanbeveling aan de Vlaamse Regering – met alle respect voor wat de Vlaamse Regering nu doet in deze materie –, gewoon om het te versterken. Als we dat doen, moeten we tijd en ruimte vrijmaken. Ik zou dat doen in De Schelp, om het ook wat 'ampleur' te geven, met verslaggevers, op een gedegen manier. We kunnen dat extern communiceren, zodat we ons werk doen, maar ook aantonen dat we ermee begaan zijn als Vlaams Parlement.

**De heer Philippe De Coene:** Het klopt wat de heer Sauwens zegt. Ik verwijs naar de zaak-Armstrong en bij uitbreiding naar de erelijst van de Ronde van Frankrijk, en dan heb ik het over de top vijf. Zonder dopinggebruik zou die hele erelijst sneuvelen. Wie echter vierde stond en plots tweede wordt, blijft in de geest van de mensen de vierde. Dat is het probleem.

De pakkans wordt gehypothekeerd door twee fenomenen. Een daarvan is het verslappen van de aandacht. Er bestaat zelfs een antidiscours waarin men zich afvraagt of we ons daar nog wel mee moeten bezighouden. Daarnaast is het zo dat een controleur door de medische technologie altijd in de buitenbaan zal blijven lopen. Pas nadat de wedstrijd is gereden, kan er iemand worden gepakt. En dan is het te laat, want de uitslag is al verschenen. Dat mag echter geen aanleiding zijn om het op te geven.

Heel belangrijk is het pleidooi voor een faire, gezonde sport die een voorbeeldfunctie heeft. Een aantal sprekers hebben er al op gewezen dat die dopinggebruikers wel mooi in hun vel zitten, hoewel ze een heel leven doping hebben genomen. Sommigen vragen zich dan ook af wat het probleem is. Maar er zijn ook heel wat mensen aan gestorven, ook Vlaamse coureurs.

**De voorzitter:** Ik stel voor dat we die hoorzitting houden voor het zomerreces. Na het reces verslapt de aandacht, want dan loopt het wielerseizoen ten einde. We kunnen dat ook op een andere dag organiseren dan de klassieke commissiedag. We zouden daar ook extern de nodige aandacht voor kunnen krijgen. Het parlement geeft daarmee het signaal die strijd niet op te geven, integendeel, het wil die zo efficiënt mogelijk voeren. Alle aspecten zoals de financiering van het systeem, de controle, de snelheid, de pakkans, de jeugdopleiding enzovoort, kunnen dan worden behandeld.

**De heer Jo De Ro:** Ik stel voor om daarbij bijzondere aandacht te hebben voor diegenen die nog niet zijn gevat door de commercie van de sport, met name de jeugd.

**De heer Philippe De Coene:** We hoeven het ene niet los te zien van het andere. Het gaat hier ook over de geloofwaardigheid van de wielrennerij. Vraag is hoe Vlaanderen, dat daarin een zekere reputatie heeft, daar verder mee omgaat. Met de houding die we aannemen ten aanzien van volwassen renners, geven we ook een signaal aan de jeugd.

**De voorzitter:** Minister Muylers heeft het woord.

**Minister Philippe Muylers:** Mijnheer Sauwens, ik dank u voor uw vraag. Ik ben ook blij met de idee van een gedachtewisseling.

Mijnheer Sauwens, na uw uiteenzetting zie ik heel duidelijk de vraag voor een discussie ten gronde. Er is natuurlijk veel veranderd. U zei zelf dat u mee aan de wieg stond van het WADA in 1999. Dat was na de Festina Tour van 1998.

Mijnheer Caron, wat participatie betreft, de helft van het WADA wordt gefinancierd door de overheid en de helft door de federaties.

Mijnheer Sauwens, het Vlaamse antidopingbeleid heeft steeds nauwgezet en plichtsbewust gevolgd. Ik durf zelfs te zeggen dat wij daarin vooroplopen. Dat was toen het geval, maar ook vandaag. Toen ik bij het WADA zat, waren wij een van de weinigen die ook de breedtesporters opnamen bij de dopingcontroles. We streven dus niet alleen naar een topsportbeleid, maar we willen ook de breedtesport zuiverder maken.

We zijn daar al mee bezig sinds het decreet Medisch Verantwoord Sporten van 1991. De gezonde visie uit dat decreet wordt vandaag overgenomen in de aanbevelingen van de werkgroep van de Europese Unie ter zake.

De ontwikkelingen gaan steeds sneller, en het Vlaamse antidopingbeleid volgt op de eerste lijn mee. Een van de fundamentele veranderingen zijn de dopingcontroles buiten de competitie. We controleren dus niet alleen aan de meet, maar ook buiten de competitie.

Er is een nieuwe ontwikkeling met het invoeren van het biologisch bloedpaspoort in wielrennen, atletiek en triatlon. Dat is gebeurd met de betrokkenheid van de sportfederaties. Zij kunnen dat opleggen. Een nog nieuwere evolutie die in de pijplijn zit, is het biologisch steroïde paspoort – op urine in plaats van bloed – waarbij misbruik van testosteron en aanverwanten beter zal kunnen worden opgespoord.

Doping is een zaak van alle tijden en de kwaal zal nooit helemaal uitgeroeid kunnen worden. We proberen de kans op misbruik echter voortdurend zo klein mogelijk te maken. Dat is de weg die we verder moeten bewandelen. Vlaanderen heeft dus de plicht om op de ingeslagen weg verder te gaan en de dopingcontroles en -procedures verder te optimaliseren om de achterstand op de dopingpakkers steeds kleiner te maken. Het is de bedoeling die achterstand zo klein mogelijk te maken.

De tussentijdse controles ten gevolge de verplichtingen met betrekking tot de whereabouts evenals het opstellen van bloedpaspoorten zijn zeer belangrijke instrumenten in de permanente strijd tegen het dopinggebruik in de topsport.

We moeten inderdaad een breed debat voeren. Ik zal afzonderlijk antwoorden op elke vraag die er is gesteld. Ik zal nog meer cijfergegevens in het verslag laten opnemen. Ik zal u de ruwe totaaluitgaven geven. Het gaat dan over de werkingskosten voor bijvoorbeeld de dopingcontroles, analyses en disciplinaire organen, maar ook over subsidies aan bijvoorbeeld het Doping Control Laboratory of the Gent University (Docolab) en aan communicatiekosten. We besteden jaarlijks gemiddeld ongeveer 1.075.000 euro aan het dopingbeleid. Ik zal de cijfers van de afgelopen tien jaar in het verslag laten opnemen.

Belangrijk om op te merken is dat het budget voor de dopingbestrijding vervat zit in het globale budget voor medisch verantwoorde sportbeoefening. Schommelingen worden dus ook verklaard door uitgaven voor initiatieven inzake gezond sporten en, sinds 2009, ook ethisch verantwoord sporten. Ik wil ook meegeven dat vooral de laatste jaren de juridische kosten toenemen – een problematiek die ook het WADA kent – en dat deze stijging ook in deze cijfers vervat zitten. Mevrouw Werbrouck, dit is al ten dele een antwoord op uw vraag: internationaal is de situatie hetzelfde. Als je procedures voert tot en met in Lausanne, kost dat veel. Dat is te begrijpen.

In hoeverre heeft dopinggebruik de Vlaamse sportcompetities scheefgetrokken? Volgens mij zitten we daar op dezelfde lijn als de andere landen, niet meer of niet minder. Maar het is zeker moeilijk of althans niet wetenschappelijk mogelijk om daarop een goed antwoord te geven. Binnen de Vlaamse Gemeenschap hebben we inzake de aandacht voor antidoping en medisch verantwoord sporten in ieder geval een historische verantwoordelijkheid opgenomen. Was u, mijnheer Sauwens, niet de eerste minister van Sport? Van toen hebben wij die verantwoordelijkheid opgenomen. Vandaag zie ik dat wij in Europa en de wereld een voorloper zijn. Misschien kunnen we zelfs stellen dat in Vlaanderen sportcompetities net minder scheefgetrokken zijn omdat wij het Vlaamse antidopingbeleid ten aanzien van alle sporten en sporters hebben gevoerd, zowel in de topsport als in de breedtesport. Daardoor gebeuren er ook in de amateursport op regelmatige basis controles.

Doping en verboden stoffen gaan ruimer dan enkel stimulerende middelen of stimulantia. Mijnheer Sauwens, ik weet wat u in een bepaalde context bedoelt met ‘het brede gebruik’ ervan. Over de aard, gevaren en gezondheidseffecten wordt uitvoerig informatie verschaft op de website ‘Dopinglijn’, en dit per categorie van verboden stoffen. De gezondheidseffecten kunnen echt niet worden onderschat of weggelachen. Er wordt ook uitdrukkelijk gewaarschuwd tegen een hele hoop voedingssupplementen. Er staat heel wat op de website ‘Dopinglijn’, niet alleen over contaminatiegevaar en het risico op verboden stoffen, maar ook over een toenemende medicalisering van de sport. Een evenwichtige en gezonde voeding komt op de eerste plaats. Wij houden die website continu bij. Vrijdag 22 maart werd nog een alarmerend bericht van het WADA overgenomen, in verband met een levensgevaarlijk dopingmiddel GW501516, dat vandaag op de zwarte markt circuleert.

Men zegt soms: “Allez, hij heeft goed kunnen sporten en hij ziet er toch nog goed uit.” Dat is een trend. Maar er is een nieuwe trend: het toenemende dopinggebruik om er mooier en atletischer uit te zien. Het gaat dus enkel daarom, het gaat dus niet over het sportieve en het prestatiebevorderende. Men spreekt internationaal dan ook over “performance and image enhancing drugs”.



Wat we ook met het WADA en Interpol hebben besproken, is het gemak waarmee men op het internet aan doping kan komen. Dat is natuurlijk een enorm gevaar. Ik herinner mij dat we daarover in het WADA heel uitvoerig hebben gepraat. Het WADA is een internationale organisatie. We hebben met Interpol afspraken gemaakt over de opvolging. Daar bestaan ‘maffiapraktijken’. Ik zet dat tussen aanhalingstekens omdat het altijd gevaarlijk is om zware woorden te gebruiken. De bestrijding moet internationaal gebeuren. Dat is wat het WADA bijvoorbeeld met Interpol doet.

Wat nu de nieuwe dopingproducten betreft: de jagers lopen wat achter op de stropers, maar de afstand tussen beiden wordt altijd kleiner. Om het in welertermen te stellen: de koplopers worden ingehaald. Natuurlijk zullen er altijd nieuwe dopingproducten in omloop komen die nog niet opgespoord kunnen worden, maar het WADA en de controlelaboratoria zitten niet stil. Zo heeft het WADA steeds meer overeenkomsten en informatie-uitwisseling met de grote farmaceutische bedrijven, zodat tijdens de ontwikkeling van geneesmiddelen meteen ook ingezet kan worden op het ontwikkelen van detectiemethoden. Dat is een heel goede zaak. Dat is een van de manieren om de jagers en de stropers dichterbij elkaar te brengen.

National Anti-Doping Organizations (NADO) Vlaanderen subsidieert momenteel om die redenen een onderzoeksproject van het Gentse Docolab voor 84.532 euro. Volgende informatie werd ons op 22 maart 2013 aangereikt door professor Van Eenoo van het Gentse Docolab, een van de 33 door het WADA geaccrediteerde controlelaboratoria in de wereld. Het is een lang citaat, maar ik wil het u volledig geven omdat het een antwoord biedt op uw vraag over de nieuwe producten.

“Het opsommen van deze producten houdt zeer grote gevaren in. Deze informatie is immers van onschatbare waarde voor atleten die zich wensen te doperen.” Alleen al zeggen wat je niet kunt opsporen, heeft een enorme waarde.

**De heer Johan Sauwens:** Doen we dat in een geheime zitting? En we zullen het dan niet aan Bart De Wever doorgeven. (*Gelach*)

**Minister Philippe Muyters:** Ik citeer verder professor Van Eenoo: “Bovendien zijn er heel veel ontwikkelingen. Het initiatief van minister Muyters om het onderzoeksproject naar de opsporing van kleine peptidehormonen te ondersteunen, zal het mogelijk maken om een hele reeks ‘onopspoorbare’ producten – althans theoretisch – op te kunnen sporen. Het handelt hierbij essentieel om ‘groeihormoon releasing peptides’. De term theoretisch slaat erop dat er voor heel veel van deze substanties weinig of geen informatie is over metabolisme en/of snelheid van excretie. De redenen hiervoor zijn hun status, dit wil zeggen: ze zitten nog in de ontwikkelingsfase. Grosso modo kun je echter stellen dat de meeste producten behorende tot de klassieke groepen van dopeermiddelen allemaal kunnen worden opgespoord. Hierbij dient enige voorzichtigheid aan de dag te worden gelegd voor wat betreft ‘designer substanties’ (steroiden, stimulantia en synthetisch cannabinoïden). Voor deze laatste categorieën geldt dat we eerst kennis moeten hebben van het bestaan, vooraleer we kunnen ageren. De groep waar de problemen zich het meest stellen zijn de peptidehormonen, maar zoals gezegd wordt hier vooruitgang geboekt. Op dit moment zijn er een aantal van deze hormonen GHRP-6, IgF-1, CJC-1293, CJC-1295, LHRH, ACTH, niet opspoorbaar in Gent noch in (de meeste) andere labs. In tegenstelling tot (de meeste) andere labs kunnen wij wel MGF, desmopressin, TB-500 enzovoort opsporen. Maar zoals gezegd dient er voorbehoud te worden in acht genomen rond het metabolisme en de mogelijke excretie van deze substanties. Een ander product waar detectieproblemen rond zijn, is Aicar. Aicar is endogeen en wordt in elke urine gedetecteerd. Een selectie van stalen met verhoogde concentraties is mogelijk. Helaas is een verhoogde concentratie geen eenduidig bewijs van misbruik en dient een sluitende methode (op basis van IRMS) te worden ontwikkeld. Helaas ontbreken hiervoor de nodige financiële middelen.”

U somt een aantal risicosporten op: atletiek, voetbal, duatlon, triatlon, schaatsen, enzovoort. Die worden allemaal gecontroleerd. Volgens de Vlaamse antidopingregelgeving en de werkwijze van NADO Vlaanderen kan al wie in georganiseerd verband aan sport doet op elk

ogenblik gecontroleerd worden. Dat kan ook de recreatieve fitnesser zijn. In bepaalde sporttakken wordt uiteraard meer gecontroleerd dan in andere. Mevrouw Werbrouck, u hebt mij daarover al eens een vraag gesteld. Ik heb daar toen op geantwoord en ik vat het hier nog eens kort samen. Het aantal in het verleden vastgestelde dopingovertredingen speelt mee, de dopinggevoeligheid van de sport, en het belang van de sporttak in Vlaanderen. Daarmee bedoel ik de populariteit, het commerciële belang, enzovoort. Op basis van deze elementen worden de keuzes gemaakt. Dit maakt bijvoorbeeld dat biatlon of schaatsen, buiten enkele elitesporters, veel minder gecontroleerd zullen worden dan bijvoorbeeld wielrennen. Ik zeg “zal worden”, maar dat kan ook zijn “kan worden”, want uiteraard draait het hier ook om budget, middelen, enzovoort.

Mijnheer Caron, natuurlijk hebben de sportfederaties zelf een duidelijke en misschien wel grotere verantwoordelijkheid met betrekking tot de preventie en bestrijding van doping in de sport. De statistieken van de door de Vlaamse Gemeenschap uitgevoerde dopingcontroles, zowel binnen als buiten wedstrijdverband, kunnen per kwartaal op de website worden gevonden. Op basis van die resultaten wordt permanent bijgestuurd, waar nuttig.

U vraagt of ik achter het Vlaamse antidopingbeleid blijf staan. Het antwoord is volmondig ja. Dit kan echter natuurlijk niet los worden gezien van het internationale antidopingbeleid. Als klein Vlaanderen hebben we weinig speelruimte. U verwijst naar narcotica, maar die staan ook al jaren op de internationale dopinglijst. NADO Vlaanderen en de Vereniging voor Sport- en Keuringsartsen (SKA) zullen samen de positie met betrekking tot doping en artsen bekijken. Dat was uw vraag naar de verdere ontwikkeling. Dit kan eventueel in een charter uitmonden, als NADO Vlaanderen en SKA dat ter zake het juiste instrument vinden. Een element dat verder moet worden verduidelijkt, is ook het beroepsgeheim van artsen en het medisch geheim tussen arts en patiënt.

Er zijn reeds extra maatregelen, die verder worden onderzocht. Ik geef er enkele. Het Antidopingdecreet van 25 mei 2012 bevat niet voor niets ook bepalingen over preventie. Sinds dit jaar is er in het algemene gedeelte van de cursus Trainer B van de Vlaamse Trainersschool expliciet in een antidopingonderdeel voorzien. Dat vind ik wel belangrijk. De voorbije twee jaren hebben we bijvoorbeeld ook de schoolsportleerkrachten gesensibiliseerd met betrekking tot dopingpreventie. Dat is dan uiteraard heel specifiek op de jeugd gericht. Wielerbond Vlaanderen organiseert in april antidopingsessies die verplicht door de junioren zullen moeten worden bijgewoond, en waaraan NADO Vlaanderen meewerkt. Ook met de fitnesssector hebben we een heel actieplan, maar daarover hebben we het hier vroeger al gehad.

Ik wil zeker ook bekijken of er meer middelen naar de preventie van doping in de sport kunnen gaan, bijvoorbeeld om in navolging van en gekoppeld aan het actieplan Gezond Sporten een strategisch plan uit te werken over antidopingpreventie en -educatie. Ik kijk dat zeker verder.

Dan ga ik concreet in op het wielrennen. Ik wil toch wel iets heel duidelijk zeggen over het jeugdwielrennen. Dopingcontroles worden bewust toegespitst op de categorieën vanaf beloften en elite zonder contract, en in veel mindere mate op junioren en nieuwelingen. Bij de aspiranten gebeuren er geen dopingcontroles. In de jongeren categorieën zijn er weinig of geen problemen. Bij de controles zijn er geen positieve resultaten. Het kantelpunt bevindt zich bij de overgang van de jongeren categorieën naar het niveau van de beloften of de elite zonder contract, rond 19 jaar. Ten overstaan van de jongeren categorieën moet dus op de eerste plaats preventief, informatief en sensibiliserend worden gewerkt. Ik wil benadrukken dat wedstrijden van zowel Wielerbond Vlaanderen en de Koninklijke Belgische Wielrijdersbond (KBWB) als de nevenbonden worden gecontroleerd. Het lijkt me ook heel belangrijk dat die nevenbonden ook worden meegenomen. Zo gaan we dus ruimer binnen de amateursport.

De statistieken van de door de Vlaamse Gemeenschap uitgevoerde dopingcontroles bevatten uiteraard niet de cijfers van de UCI. Niet alleen zit die UCI in WADA, maar ze voeren ook

nog eens eigen dopingcontroles uit. Het gaat dus enkel over de controles door de Vlaamse Gemeenschap. Uit die tabel (zie [bijlage 1](#)) zult u kunnen opmaken dat er misschien wel een lichte daling is. Mevrouw Werbrouck heeft daar al op gewezen. Ik wijs er echter op dat het kwalitatief onderzoek elk jaar sterker wordt en dat er gerichter wordt gewerkt. Uiteraard is er ook het budgettaire aspect.

Mijnheer Sauwens, doorheen de jaren bedraagt het aandeel van de controles in het wielrennen ongeveer 30 procent van alle antidopingcontroles. Ondertussen is gebleken dat dit terecht is, lijkt me. Ik heb zelf recent geen stappen gezet richting WADA of UCI. U weet dat ik tijdens ons Europees voorzitterschap in WADA zetelde. Ik heb daar vooral geprobeerd om de Europese lidstaten op één lijn te brengen, om zo nog beter te wegen op de mondiale besluitvorming. Het is bij dezen belangrijk te benadrukken dat men momenteel de WADA Code aan het herzien is. We bevinden ons in een consultatiefase ter zake. Vlaanderen heeft via België zijn bijdrage geleverd. Eind dit jaar vindt in Johannesburg de wereldconferentie plaats. Dan zal de nieuwe WADA Code worden voltooid. Die wordt vanaf januari 2015 van kracht.

Met betrekking tot de recente onthullingen heeft NADO Vlaanderen de informatie van Vlaamse betrokkenen in de zaken waarnaar u hebt verwezen aan het parket overgemaakt, conform de afspraken die zijn gemaakt in het protocol van 2000 betreffende de dopingbestrijding in Vlaanderen. De procedures zijn lopende wat dat betreft.

U vroeg of we het aantal controles bij het wielrennen en het jeugd wielrennen zullen optrekken. Neen, zeker voor het jeugd wielrennen staat de preventie voorop. Bovendien heeft het opdrijven van dopingcontroles binnen wedstrijdverband niet altijd zin, aangezien wie wil bedriegen, dat kan omzeilen door bijvoorbeeld vooral tijdens trainingsperiodes verboden middelen te nemen, die dan niet meer op te sporen zijn na een wedstrijd. De heer De Coene wees daar ook op. Daarom zijn de dopingcontroles buiten wedstrijdverband, met de whereabouts, zo noodzakelijk. Die kunnen we echter alleen aan elitesporters opleggen. We hebben daarover in het verleden hier zeer veel gedebatteerd. We kunnen dit niet doortrekken naar de amateursport of de jongeren, alleen al, bijvoorbeeld, om privacyredenen. Daarom stellen we de preventie voorop. Zoals ik daarnet al zei, doen we al heel wat ter zake, met die verplichte antidopingsessies voor junioren of die opleidingen.

Ik kom tot het 'match fixing'. Niet alleen in het wielrennen is er sprake van die wedstrijdmanipulatie. Ik denk dat u net als ik meteen aan een Chinese naam denkt als het gaat over wedstrijdmanipulatie in het voetbal. Ik doel op de zaak-Ye. Dat bestaat ook bij badminton: bij de Olympische Spelen in Londen was er sprake van wedstrijdmanipulatie. Op zich is dat natuurlijk van alle tijden en gebeurt het op alle niveaus. Wat dat betreft, is er mijns inziens sprake van zeer grote ethische uitdagingen, en dat niet enkel voor de sportsector: ook Justitie en de nationale kansspelautoriteiten moeten daarbij worden betrokken. Een internationale aanpak is nodig, en die ontwikkelingen zijn bezig. Ik heb vaak deelgenomen aan die Europese besprekingen. Het Europees Parlement heeft op 14 maart jongstleden een resolutie aangenomen over wedstrijdmanipulatie en corruptie in de sport. Ook binnen de Europese Raad van sportministers stond dit onderwerp als ik er was telkens op de agenda. Ook de raad werkt hier dus aan. Dat is niet altijd even gemakkelijk: er zijn immers landen waar de gokindustrie veel meer is uitgebouwd, zelfs legaal, dan in andere.

Ik wil benadrukken dat een van mijn beleidsthema's voor deze legislatuur het thema van het ethisch verantwoord sporten is. Ik streef ernaar om een ethischer sportklimaat te stimuleren en tot ontwikkeling te laten komen, waarbij sportdeontologische principes bewuster in de missie komen. Het spreekt vanzelf dat fair play in al zijn aspecten vooropstaat.

Via het decreet met betrekking tot de sportfederaties worden Wielerbond Vlaanderen als unisportfederatie en de Vlaamse Wielrijdersbond (VWB) als recreatieve sportfederatie gesubsidieerd. De basissubsidies voor 2012 worden eind juni 2013 toegekend, nadat de sportfederaties hun werkings- en financiële verslagen hebben ingediend. Ik zal u de tabel (zie [bijlage 2](#)) geven met de informatie over wat de beide bonden jaarlijks krijgen. Met betrekking

tot de topsportsubsidies van Bloso aan Wielerbond Vlaanderen heb ik een aparte bijlage (zie [bijlage 3](#)), die ik u zal bezorgen. De overige financieringen, waaronder die voor de Vlaamse wielerploegen en de topsportevenementen, situeren zich op andere locaties. Ook die cijfers zal ik u overmaken (zie [bijlage 4](#)). Die hebben dan niet alleen betrekking op het wegwielrennen, maar ook op mountainbiken, BMX en baanwielrennen.

U vroeg of ik deze steun op dezelfde wijze zal blijven verlenen. Ik blijf de wielersport zeker steunen. De topsportsubsidies van Bloso staan bijvoorbeeld in functie van het olympisch programma en de topsportscholen. Dat beleid moeten we aanhouden, maar niet met een houding van *laissez faire*. Ik denk dat het ook uit mijn uiteenzetting is gebleken dat we dat zeker niet doen, en dat we de sportevenementen in het wielrennen ook moeten ondersteunen. De topsportevenementen hebben een enorme uitstraling naar de jeugd, naar 40- en 50-plussers, maar ook naar Vlaanderen. We zetten Vlaanderen ook op een originele manier in de kijker, en ik denk niet dat we deze sport, die voor een groot deel van de Vlaamse bevolking, zowel actief als passief, een belangrijke plaats inneemt, kunnen laten vallen. Dit verdient de Vlaamse wielrenner, de brede sportbeoefenaar en de wielersportliefhebber niet.

We behouden wel de filosofie dat we die kloof altijd verder zullen dichten, en laat ons het idealisme voor ogen blijven houden dat we willen streven naar een sport zonder doping. Ik zal u alle tabellen met alle sponsoring waar ik over beschik, overmaken. Die van de collega's heb ik niet opgevraagd.

**De voorzitter:** De heer Sauwens heeft het woord. (*Opmerkingen van de heer Kris Van Dijk*)

**De heer Johan Sauwens:** Ik heb een uitgebreide vraag om uitleg ingediend omdat ik het als lid van de meerderheid niet gepast vond een interpellatie in te dienen, maar ook omdat het geen verwijt is aan de regering. Ik vind wel dat de storm van onthullingen ons noopt tot een duidelijke standpuntbepaling, en ik ga ermee akkoord dat men daar via een andere formule wat meer tijd voor zoekt.

Voor mij is het wetenschappelijk onderzoek heel belangrijk. Een aantal voorstellen van professor Van Eenoo vind ik de moeite waard om concreet te bekijken, en ik pleit persoonlijk voor meer middelen voor het wetenschappelijk onderzoek. Verder moeten we de controle een beetje heroriënteren, zeker bij de sportcompetitie van jongeren.

Er is nog een bekommernis die heel erg bij mij leeft: professor Van Eenoo zegt dat we nu voor bepaalde stoffen het equivalent van één suikerklontje in een volume van dertig zwembaden kunnen detecteren. (*Opmerkingen van minister Philippe Muylers*)

Ik ben zelf jurist en advocaat geweest, wat een van de mooiste beroepen is, omdat je mensen die ten onrechte worden beschuldigd kunt helpen vrij te spreken. Dat is de basis van onze rechtsstaat. Er is een gevaar voor contaminatie, en iedereen heeft recht op verdediging en op een betaalbare beroepsprocedure. We moeten meer aandacht besteden aan de rechten van die sporter en dat individu. Men wordt verdacht gemaakt en staat aan de schandpaal voor men zich kan verdedigen, soms zelfs voor men weet waar het over gaat.

Het gaat ook niet enkel over de wielersport. Professor Lagae zegt over de wielersport dat het een sport is die zich snel verplaatst over grotere afstanden door meerdere dorpen en steden en die in de reclamewereld en de media van vandaag bijzonder veel ruimte creëert. Dat is met zaalsporten veel minder het geval. Het is een heel interessante redenering. Waarom is er juist meer sponsoring en visibiliteit bij wielrennen is dan bij andere sporten? Dat betekent ook dat wielrenners extra veel in de aandacht komen, want hoge bomen vangen veel wind.

Ik zou wel eens een apart debat over de eventsponsoring willen hebben. Daar kunnen we onze Vlaamse belastingsgelden beter oriënteren dan vandaag het geval is. Ik heb ook nog op het podium gestaan in Meerbeke, maar ik denk dat we daar heel duidelijke keuzes moeten gaan maken. Maar dat is een apart debat.

Voorzitter, ik ben ook blij met de steun van de collega's in het debat en ben blij dat ze unisono zeggen dat we met het dopingbeleid door moeten gaan. Het wordt soms belachelijk gemaakt, en Vlaanderen scoort hoog omdat de Vlaming met zijn pintje of cannabis wordt gepakt of de sukkelaar in het fitnesscentrum. Voorzitter, het is goed dat we het op een duidelijke manier en met volledig inzicht bekijken in een breder debat. Ik pleit er wel voor dat het niet te vrijblijvend en te algemeen gebeurt, maar dat we het heel thematisch richten en dat we onze sprekers ook doelbewust kiezen. We moeten ook heel doelgericht kijken naar wat Vlaanderen zelf kan: financieel en decretaal. Een bepaalde heroriëntering is nodig. Ik ben het volledig met u eens dat we daar tijd voor moeten maken. Ik wil daar zeker aan meewerken.

**De heer Philippe De Coene:** Mijnheer Sauwens, voor alle duidelijkheid: ik vind inderdaad dat we zeer afgebakend moeten werken, en vanuit de richting zoals wij het willen aanpakken. We gaan geen debat heropenen over de opportuniteit van dopingbestrijding, want dat is te vrijblijvend als we een signaal willen geven. Ik verneem dat alle fracties ervoor zijn om die strijd verder aan te gaan. We gaan dus van die richting uit, en we moeten nagaan hoe we dat zo efficiënt mogelijk kunnen doen. Ik ben er dus van overtuigd dat we het moeten doen. We moeten niet beginnen met een rondje om te vragen of er mensen in de zaal zijn die vinden dat we het niet moeten doen – hier en daar nog een Spaanse dokter inbegrepen. Dat zou ik zeker niet doen.

We bekijken een aantal data om sprekers te vinden van een hoog niveau, die geloofwaardig zijn, zodat we ook de nodige externe uitstraling hebben. De parlementsleden moeten zich grondig kunnen voorbereiden. We moeten dan komen tot een tekst die ook richtinggevend kan zijn voor het beleid. Zo ontsnappen we aan die vrijblijvendheid.

**De voorzitter:** De vraag om uitleg is afgehandeld.

■

**Vraag om uitleg van de heer Bart Caron tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de dopingcontrole op het BK atletiek - 1281 (2012-2013)**

**Vraag om uitleg van mevrouw Ulla Werbrouck tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het ongeldig wereldrecord van Nafi Thiam wegens het ontbreken van een dopingcontroleur - 1284 (2012-2013)**

**De voorzitter:** De heer Caron heeft het woord.

**De heer Bart Caron:** Vijfkampster Nafissatou Thiam behaalde op 3 februari op het Belgisch kampioenschap vijfkamp in Gent 4.558 punten. Daarmee scoorde ze beter dan het wereldrecord bij de junioren. Straf, dat is sportief een onwaarschijnlijke prestatie. Ze verbeterde daarmee het wereldrecord dat toebehoorde aan de beste atlete van de wereld, Carolina Klüft, die dat record bijeen liep, sprong en wierp in 2002, elf jaar geleden dus. We weten dat Klüft ondertussen een absolute topatlete is geworden, dus mag Thiam absoluut beschouwd worden als een van grote talenten in de Belgische atletiek. Maar helaas zal haar naam blijkbaar niet prijken op de officiële tabellen.

Ik druk mij wat voorzichtig uit met termen als 'naar verluidt', want sinds het indienen van mijn vraag zijn er al wat reacties geweest, onder andere van Hans Cooman. U zult wel klaarheid scheppen in de duisternis. Was er al dan niet een dopingcontroleur in de zaal aanwezig na die wedstrijd? Dat is blijkbaar een voorwaarde. Blijkbaar heeft de Franstalige atletiekliga nog geprobeerd om een controleur te contacteren, maar niemand bleek bereikbaar. De controleur van de Franse Gemeenschap voerde de controle dus pas een dag na de wedstrijd bij Thiam uit – ik baseer me op persinformatie, met alle voorbehoud. Om het record

door de Internationale Atletiekfederatie (IAAF) te laten homologeren, had er echter meteen na de wedstrijd een controle moeten plaatsvinden, en dat is niet gebeurd.

Minister, is het geen absurde situatie dat sporters, die voortdurend beschikbaar moeten zijn voor controles, hun glansprestatie niet gehonoreerd zien doordat die beschikbaarheid niet wederkerig is? Ik weet dat de teneur van mijn vraag een beetje demagogisch is, maar ik kan het ook niet anders zeggen. Het ging niet om een doordeweekse meeting, maar om een nationaal kampioenschap, en men wist vooraf dat die atlete zeer beloftevol was en dat de kans op het breken van het record aanwezig was. Ik zeg het met enige nuance, omdat mijn informatie van de media komt en niet van een interne bron. Maar ik vond het minstens een vraag om verduidelijking waard.

Hoe komt het – als dat al zo was – dat er geen controleur van de Vlaamse Gemeenschap aanwezig was? De wedstrijden werden in Gent gelopen en gesprongen. Hoe is het mogelijk dat er niemand oproepbaar was om de controle uit te voeren?

Hoe wilt u dergelijke pijnlijke incidenten in de toekomst onmogelijk maken?

Minister, als de feiten die in de pers gekomen zijn, niet kloppen, wil ik graag verduidelijking. Ik zou het doodjammer vinden dat voor iemand met zo'n talent een dergelijke kans verkeken wordt door zo'n foutje.

**De voorzitter:** Mevrouw Werbrouck heeft het woord.

**Mevrouw Ulla Werbrouck:** Minister, we hebben inderdaad twee maanden geleden een atlete een wereldrecord zien breken dat niet gehomologeerd werd. Dat is volgens mij een heel spijtige zaak, voor de atlete zelf, maar ook voor Vlaanderen. We stonden voor schut. Konden we daar iets aan doen? Wie heeft hier een fout gemaakt? Wat zult u doen om die fout te verhelpen?

Ik wil wat nuanceren. We weten niet wat er precies gebeurd is. We weten wel dat je, wanneer je een nieuw wereldrecord vestigt en het geldig wilt laten verklaren, een dopingplasje moet doen. Op die dag kon er geen dopingcontrole plaatsvinden omdat er niemand van de dopingcontrole op het Belgisch Kampioenschap aanwezig was. Ik heb vernomen dat er in de voormiddag wel iemand van de dopingcontrole aanwezig was. Ik weet niet of dit correct is. Was er effectief iemand aanwezig in de voormiddag? Zo ja, dan is het erg spijtig dat die niet gebleven is. Zo nee, dan was het spijtig dat die er niet was.

Ik vind het niet correct wat onze dopingarts, de heer Hans Cooman, zegt. Hij vindt de houding van de IAAF onzin. Het reglement stelt echter dat, wanneer een wereldrecord verbroken wordt, je een dopingtest moet ondergaan. Dat is nu eenmaal zo. Ik vind dus niet dat hij daarover moet beslissen. Hij moet ervoor zorgen dat de dopingcontroleur aanwezig is. Hij zegt: "Je kunt niet verwachten dat we 24 uur paraat staan." Indien een atleet wel tussen 6 uur en 23 uur paraat moet staan, is het misschien ook wel mogelijk een soort wachtdienst voor controleurs in te richten. Een apotheker is bijvoorbeeld toch ook van wacht? Daar kan toch wel een oplossing worden gevonden. Onze atlete heeft gedaan wat ze moest doen. Nu is ze dat wereldrecord kwijtgespeeld. Waar ligt het probleem dan? Ligt het bij de controlearts of bij de federatie? Ligt het bij haar? Misschien had ze doping genomen en wilde ze die dag niet worden gecontroleerd? Ik weet het niet. (*Opmerkingen*)

Het is een debat over rechten en plichten dat ik opnieuw zou willen opnemen om beide kanten opnieuw duidelijker te maken. Het zijn rechten en plichten van een atleet, een dopingcontroleur, een federatie. We moeten die bespreekbaar durven te maken.

Minister, ik zal met heel veel plezier naar uw antwoord luisteren. Wat vindt u van de uitspraak van de heer Cooman? Hoe bekijkt u het gegeven dat het wereldrecord van Thiam niet gehomologeerd werd omdat er geen dopingcontrole kon plaatsvinden?

In de media wordt een gebrekkige communicatie en samenwerking tussen Vlaanderen en Wallonië aangehaald als een van de redenen waarom de dopingcontrole niet heeft plaatsgevonden. Hoe reageert u op deze stelling?

Is het de eerste keer dat iets dergelijks gebeurt in Vlaanderen?

Was er inderdaad een dopingcontroleur aanwezig in de voormiddag, maar niet meer na het breken van dat wereldrecord?

**De voorzitter:** De heer Gysbrechts heeft het woord.

**De heer Peter Gysbrechts:** Ook wij vinden het uiteraard doodjammer dat dit kon gebeuren. Het gaat om een BK, toch geen kleine meeting. Het zou inderdaad niet mogen dat de prestatie van zo'n jonge atlete dan op zo'n manier wordt tenietgedaan.

Ik ben benieuwd naar uw antwoord. U zult ook gezocht hebben naar antwoorden of reacties.

Wat vooral van belang is, is dat dit in de toekomst niet meer mag gebeuren. Ik ben zeker geïnteresseerd in wat daar uit de bus zal komen.

**De voorzitter:** De heer Sauwens heeft het woord.

**De heer Johan Sauwens:** Minister, hoeveel wereldrecords worden er zo op vijf jaar tijd in Vlaanderen gebroken? (*Opmerkingen. Gelach*)

**De voorzitter:** De heer Deckmyn heeft het woord.

**De heer Johan Deckmyn:** Het is inderdaad een vreemd verhaal. Een atlete die een schitterende prestatie neerzet, ziet haar resultaat niet gehonoreerd worden. In een nationaal kampioenschap slaagt men er blijkbaar niet in een dopingcontroleur aanwezig te laten zijn. Het is toch erg te moeten vaststellen dat atleten te allen tijde beschikbaar moeten zijn voor dopingcontroleurs – terecht overigens –, terwijl dat omgekeerd blijkbaar niet kan.

Minister, wat was er toen aan de hand? Klopt het verhaal? Welke fouten zijn er gemaakt? Kunnen er lessen worden getrokken uit dit voorval?

**De voorzitter:** Minister Muylers heeft het woord.

**Minister Philippe Muylers:** Ik ben eigenlijk ongelooflijk blij met de vraag. Ondertussen zullen jullie, net als ik, de juiste toedracht wel kennen. In de pers werd er een beschuldigende toon gebruikt die volgens mij onterecht is.

Ik betreur net als ieder van jullie dat de IAAF de schitterende prestatie wegens procedurele redenen niet heeft erkend als wereldrecord.

Ik wil ook graag informeren over een aantal feitelijkheden. Op zaterdag 2 en zondag 3 februari 2013 vond het Indoor Belgisch, Vlaams en Waals/Francofoon Kampioenschap Meerkampen, georganiseerd door de Koninklijke Belgische Atletiekbond (KBAB), de Vlaamse Atletiekliga (VAL) en de Ligue Belge Francophone d'Athlétisme (LBFA), plaats in de Topsporthal Vlaanderen in Gent. De wedstrijd was niet opgenomen in de planning van National Anti-Doping Organizations (NADO) Vlaanderen met betrekking tot het uitvoeren van dopingcontroles binnen wedstrijdverband. Dat kan, want er worden selecties gemaakt. Op de wedstrijd werd bijgevolg geen dopingcontrole uitgevoerd door NADO Vlaanderen en er was op geen enkel ogenblik een controlearts van NADO Vlaanderen aanwezig. De wedstrijd kwam dus niet voor in de planning. Elk weekend zijn er tientallen, honderden wedstrijden in Vlaanderen waarvan er een aantal worden uitgekozen voor controle. Deze jeugdwedstrijd was daar niet bij. Er zijn voetbalwedstrijden, basketbalwedstrijden, wielervedstrijden. Er zijn elk weekend honderden wedstrijden, van laag tot hoog niveau: jeugd, volwassenen, enzovoort.

Het reglement van de IAAF stelt inderdaad dat een atleet die een wereldrecord vestigt op het einde van het event een dopingcontrole dient te ondergaan. Dat reglement bakent tevens de verantwoordelijkheden af tussen de IAAF en haar leden. Zo focust de IAAF op controles tijdens internationale wedstrijden en is het de verantwoordelijkheid van elk lid van de IAAF dat alle controles op nationaal niveau uitgevoerd worden conform de Anti-Doping Rules en Regulations. Daarbij is uitdrukkelijk bepaald dat deze controles kunnen worden gedelegeerd

naar andere instanties, waaronder de NADO's, maar wel onder verantwoordelijkheid van de organiserende federaties blijven.

Elke sportvereniging of wedstrijdorganisator heeft het recht om voor, tijdens of na sportactiviteiten op eigen initiatief dopingcontroles te laten uitvoeren in Vlaanderen, indien die plaatsvinden onder de verantwoordelijkheid van erkende controleartsen en er een beroep wordt gedaan op een door het WADA geaccrediteerd controlelaboratorium en mits inachtneming van het Antidopingdecreet van 25 mei 2012. Zoals daarnet gezegd, mijnheer Caron, hebben de federaties daarin hun eigen verantwoordelijkheid.

In dit verband kan ik u meedelen dat NADO Vlaanderen, ondanks het feit dat het kampioenschap op Vlaams grondgebied plaatsvond, op geen enkel ogenblik een verzoek tot controle met betrekking tot deze wedstrijd ontving. Noch de IAAF, de KBAB, de LBFA, de VAL, de wedstrijdorganisatie, de entourage van de atlete, noch NADO Wallonië nam hierover ooit contact op met NADO Vlaanderen. De coördinerende controlearts, over wie u het had, mevrouw Werbrouck, de heer Cooman, is nochtans steeds via gsm bereikbaar en kan op elk ogenblik instaan voor een dopingcontrole. Alle federaties weten dat.

Was de vraag tot controle aan NADO Vlaanderen gesteld, door gelijk wie van alle organisaties die ik heb opgenoemd, dan zou NADO Vlaanderen onmiddellijk een controle hebben georganiseerd. Het is een zeer uitzonderlijke en spijtige situatie, maar ik kan alleen vaststellen dat NADO Vlaanderen op geen enkel ogenblik in deze zaak, in tegenstelling tot wat in sommige pers geïnsinueerd werd, een fout heeft gemaakt. Had men na het vaststellen van het wereldrecord een telefoon gepleegd naar NADO Vlaanderen, dan waren wij er geweest en niet de ochtend erop. Maar er is geen vraag gesteld. Met alle respect, als we al aanwezig moeten zijn, zonder dat er ergens een initiatief wordt genomen... (*Opmerkingen*)

Daarom ben ik blij met uw vragen en uw reactie. De insinuatie is gemaakt dat wij zwaar in de fout zijn gegaan.

Over de samenwerking tussen de verschillende NADO's in België, wil ik maar één ding zeggen: dat loopt steeds vlotter. Een concreet voorbeeld daarvan is het samenwerkingsakkoord dat u al lang kent. Regelmatig komt de coördinatieraad tussen de gemeenschappen samen om alles nog beter te stroomlijnen. In 2013 zijn we al samengekomen op 25 januari, onder het voorzitterschap van de Duitstalige Gemeenschap. De positieve samenwerking wordt zeker voortgezet en ook dit voorval zullen we daar bespreken.

Tot daar mijn antwoord, maar nog eens: bedankt voor de vragen, want die bieden mij de kans om eens duidelijkheid te geven over deze zaak.

**De heer Bart Caron:** Het was misschien ook jammer geweest als er vanuit de commissie Sport geen vraag was geweest. Sorry, ik heb het al gezegd. Ik heb meteen gereageerd, toen ik het die maandag las in de pers, omdat ik verontwaardigd was. Het is nog eens een voorval waarbij een topsportfederatie in gebreke blijft. Dat begint me mateloos te ergeren. Als je een beetje professioneel werkt, ken je toch de evolutie van je atleten en hun mogelijkheden.

**De heer Johan Sauwens:** Zelfs na de wedstrijd kunnen ze nog bellen.

**Minister Philippe Muylers:** Ja!

**De heer Bart Caron:** Ik vind het een schande dat een federatie dat laat gebeuren. Ik twijfel niet aan uw woorden. Ik geloof u absoluut, minister. Ik zou voorstellen dat u een boze brief schrijft. (*Opmerkingen van de heer Kris Van Dijck*)

Boos, ja, ik bedoel: dat u een brief schrijft aan de federatie, om te zeggen wat de feiten zijn, dat u altijd openstaat voor de vraag, dat u dat verwacht van een topsportfederatie, vanuit de missie om een hoge kwaliteit te bereiken in de omkadering en begeleiding van atleten. Ze hebben gefaald. Dat kan echt niet worden getolereerd. Wat u erin schrijft, is mij om het even, maar ik wil echt dat u dat uitdrukkelijk signaleert. Van mij mag u dat ook via de pers doen.



Dan zal ook de gewone lezer, die denkt dat de NADO bij ons in gebreke is gebleven, misschien ook de juiste toedracht van de feiten kennen. Ik dank u voor het antwoord.

**Mevrouw Ulla Werbrouck:** Ik dank u ook voor uw duidelijk antwoord, minister. Ik was ook heel verontwaardigd, die maandag. Ik moet zeggen dat ik vanuit mijn sporthart die vragen heb gesteld: hoe kan dat nu? Het was misschien een andere toon, maar we hebben niet altijd de informatie. Nu hebben we die wel gekregen. Ik vind het een goede suggestie om vanuit uw departement een persbericht te versturen dat het niet aan ons ligt.

De perceptie is wel anders gecreëerd. De heer Cooman heeft daar zelf ook een beetje voor gezorgd, als hij zegt: “Je moet maar eens proberen om op zondagavond een controleur op te trommelen.” Dan laat hij toch uitschijnen dat hij niet echt wil gaan. Toen ik dat las, stonden mijn haren recht.

Als je dan hoort dat de federaties dat gsm-nummer hebben en dat hij effectief ging gaan, vind ik dat de federatie heel zwaar in de fout gaat, echt heel zwaar. Ik zou niet gewoon een boze brief schrijven, maar er effectief eens naartoe gaan en zeggen wat ze moeten doen. We moeten professioneler worden. Het mag niet meer gebeuren dat we een wereldrecord niet gehomologeerd krijgen. Zo veel hebben we er niet, en als we er dan eens één hebben, wordt het niet gehomologeerd.

Dat vind ik een schande, voor de federatie. Het is jammer voor Vlaanderen. Het is jammer voor Thiam. Het is kwijt. Het is voorbij. We moeten er nu voor zorgen dat het niet meer gebeurt. Als er ergens een Belgisch kampioenschap is of een andere wedstrijd, kunnen we daar misschien dat noodnummer zetten, zodat het niet meer gebeurt. *(Opmerkingen van minister Philippe Muylers)*

We moeten toch proberen om dat niet meer tegen te komen. Misschien was de federatie niet aanwezig.

**De voorzitter:** Collega's, mag ik misschien even een andere opmerking maken? Zou het niet kunnen aantonen dat we te snel vragen om uitleg indienen? Hebben we niet ook een eigen verantwoordelijkheid?

**Mevrouw Ulla Werbrouck:** Ik heb de andere toon niet gehoord in de krant.

**De voorzitter:** Mag ik even? Als ik iets lees in de krant, heb ik de neiging om als parlements lid de achtergrond eens te checken. Daarvoor worden er ook medewerkers betaald door de belastingbetaler. Ik verneem dat in dat dossier het departement onmiddellijk heeft gereageerd.

**Minister Philippe Muylers:** Maar dat is niet opgenomen, hè.

**De voorzitter:** Ik lees 's ochtends de krant en ik voorspel zo dat we tegen 11 uur die en die vragen binnenkrijgen, allemaal gebaseerd op krantenberichten. Neem me niet kwalijk, het is misschien ook filosofisch van mij, maar we larderen de commissiezittingen met vragen gebaseerd op krantenknipsels, ook in het kader van de streepjescultuur. Ik stel dat gewoon maar vast.

Ik geef een voorbeeld, het is een ander onderwerp. Toen het ging over de zoveelste episode van Villa Vanhilt, wist ik al dat we een cascade aan vragen zouden krijgen, van mensen die een gemeentelijke bevoegdheid hebben. Ik weet dat ik van de hak op de tak spring, qua onderwerp, maar niet qua methodiek. We zijn de hele tijd zo bezig: we lezen iets, we knippen iets, klak een vraag. Soms hebben we de plicht om zaken te onderzoeken.

**Mevrouw Ulla Werbrouck:** Kunt u dat niet beter in het Bureau bespreken?

**De voorzitter:** Nee, dat moeten we niet in het Bureau bespreken. Het is een individuele verantwoordelijkheid van parlementsleden. We gaan nu toch de minister niet uitnodigen om initiatieven te nemen om het nog erger te maken. Zo voel ik het aan.

**De heer Kris Van Dijk:** Ik wil van alles voorkomen, maar in wat voor samenleving leven we, als zelfs zij die wedstrijden organiseren, niet eens meer inzien wat de repercussies van bepaalde zaken zijn? En dan zeggen ze: minister, u had moeten ingrijpen! Voor zo'n samenleving teken ik niet.

**De heer Bart Caron:** Ik voel me absoluut aangesproken, ja. Van twee dingen één. Misschien moeten we eens een uitgebreide hoorzitting organiseren, voorzitter, over de kwaliteit van onze pers. Ik besef de relativiteit van mijn opmerking. Ik probeer kort op de bal te spelen, als het gaat over de sportactualiteit. Ik probeer ook met diepgaande onderwerpen bezig te zijn. Als deze bespreking niet had plaatsgevonden, hadden we vandaag nog niet geweten hoe het werkelijk in elkaar zat. Ik had research kunnen doen, ik had die telefoons ook allemaal kunnen doen, ja, dat kan ik, met mijn halftijdse medewerker. Ik heb maandag gereageerd.

**De heer Johan Sauwens:** Er is grote ontgoocheling bij de betrokken atleten en hun omgeving. En dan worden nogal eens verwijten gericht aan de verkeerde personen. Ik heb dat genoeg meegemaakt tijdens mijn burgemeesterschap, met problemen zoals wateroverlast. Wie er dan het dichtst bij staat, krijgt de slagen.

De politiek moet weerbaar zijn. De media moeten de informatie checken en de andere klok laten luiden. Alleen heeft het hier vals geklonken omdat dokter Cooman dat op zijn manier heeft gedaan.

**De heer Bart Caron:** Dat is heel mooi geformuleerd.

**De heer Johan Sauwens:** Voorzitter, ik heb ervaring in het parlement sinds 1985. Ik heb de Kamer en de Vlaamse Raad meegemaakt alsook het Vlaams Parlement onder de heer De Batselier en mevrouw Vanderpoorten.

Ik vind dat de vraagstelling van het individueel parlementslid niet mag worden beknot. Dat is een van de pijlers van onze democratie. Wij stellen de vragen die wij belangrijk vinden. Daar hoeft geen hoger Bureau – ik heb het ooit het politbureau genoemd – over te oordelen.

Er moet een afspraak worden gemaakt dat we binnen een redelijk tijdsbestek belangrijke materies kunnen bespreken. De parlementsliden bepalen echter wel wat zij vandaag belangrijk vinden. Ik heb er geen probleem mee dat men het aantal vragen zou beperken zoals ook gebeurt in andere gremia. Daarbij mag men per maand een bepaald aantal vragen stellen. Het individuele parlementslid bepaalt dan zelf waar het de prioriteiten legt. Een externe instantie in dit huis moet niet bepalen welke vragen wij al dan niet mogen stellen. Ik krijg net het bericht dat een vraag die ik heb ingediend inzake mobiliteit en die ik heel belangrijk vind, onontvankelijk is verklaard. Dat gebeurt puur arbitrair en dat neem ik niet als parlementslid. Ik heb dat nog nooit meegemaakt. Een betutteling zoals in dit parlement heb ik nog nooit meegemaakt.

**De voorzitter:** Mijnheer Sauwens, de vragen zijn allebei gesteld. U hebt zelf recent ervaren dat we heel coulant zijn indien daar een debat over ontstaat. We proberen dat dan zo goed mogelijk te organiseren. De commissievoorzitters hebben echter richtlijnen gekregen waarbij zij een aantal afwegingen moeten maken. Die afwegingen zijn in de loop van de legislatuur al een paar keer veranderd. Wij zijn dan het lijdend voorwerp.

Wat de beoordeling van een aantal vragen betreft, weet ik ook niet of er schriftelijke vragen over gesteld zijn. Dat maakt het bijzonder moeilijk.

Ik ben soms ook verrast door een ander aspect. We hebben vragen behandeld in onze commissie. We zijn in onze verschillende beleidsdomeinen heel actief. Ik stel soms vast dat er in de plenaire vergadering actuele vragen worden ingediend over zaken die we de dag voordien in extenso in de commissie hebben behandeld. Het gaat dan zowel over sport als over media en cultuur. Aan de ene kant wil men inperken en aan de andere kant heerst er chaos. Ik pleit ervoor dat elk individueel parlementslid iets meer zelf het onderzoek voert.

Nu zit ik in een andere rol, maar ik heb het zelf ook meegemaakt in de Kamer. Mijn eerste vragen daar werden allemaal afgewezen. Ik had dat nooit meegemaakt, ook niet in het Europees Parlement. Op die manier krijgt men vreemde bewegingen.

Eigenlijk zou ik verlost willen zijn van de taak om vragen te beoordelen. (*Opmerkingen bij de heer Johan Sauwens*)

**De heer Bart Caron:** U hebt gelijk. Dit parlement kan de interne coördinatie van de agendapunten en thema's niet eens maken.

Voor de oppositie zijn vragen en interpellaties echter het enige wapen om politiek te handelen. Ik doe wat ik kan, maar ik heb niet de mogelijkheid om vijf telefoontjes te doen en tien mails te sturen om die informatie te checken. Ik kan niet alles.

**De voorzitter:** Op een bepaald moment kwamen er vragen binnen over Villa Vanthilt. Sommige parlementsleden dienen een verzoek tot interpellatie in. Ik adviseer om die, gezien de materie en omdat er al een vraag over gesteld wordt, om te zetten in een vraag om uitleg. Resultaat is dat de vraag onontvankelijk is omdat de interpellatie is goedgekeurd. De eerste initiatiefnemer is dus gestraft omdat we volgens mij disproportioneel agenderen. Misschien moeten we dat signaal geven aan het Bureau, want ik voel dat dit in alle fracties leeft.

**De heer Veli Yüksel:** Voorzitter, ik zit hier nu drie jaar en ik stel vast, zonder een onderscheid te maken tussen meerderheid en oppositie, dat heel wat collega's zich laten inspireren door krantenartikels. Wanneer er 's ochtends iets verschijnt, kunt u al voorspellen waarover er vragen zullen binnenkomen.

**De voorzitter:** Ik filter ze ook niet, ik laat ze toe.

**De heer Veli Yüksel:** Elk individueel parlements lid heeft het recht om vragen te stellen. Men moet natuurlijk wel zijn bronnen checken en nagaan of krantenartikels kloppen. Dat is de individuele verantwoordelijkheid van een parlements lid. Wat de draagwijdte en de relevantie van de vragen betreft, heeft elk parlements lid het recht om zich belachelijk te maken als hij of zij dat wilt. Wat de kranten schrijven, wordt niet altijd gecheckt. Het is aan ons om te beslissen of we die zaken dan al dan niet als bron gebruiken. Op dat vlak ben ik het met u eens. Ook in andere commissies zijn er vragen over de relevantie van de vragen. U moet natuurlijk wel filteren omdat we ons ook moeten houden aan een tijdschema.

**De voorzitter:** Ik filter zo weinig mogelijk.

**De heer Veli Yüksel:** Wanneer mensen zich belachelijk willen maken omdat ze hun huiswerk niet hebben gemaakt, dan moeten ze dat zelf weten.

**De voorzitter:** Ik filter zo weinig mogelijk. In het begin hanteerde ik andere regels en was ik strenger. U zult echter uit de statistieken kunnen vaststellen dat ik zo weinig mogelijk filter. Alleen vind ik dat we ook wel eens filosofisch mogen zeggen dat het de plicht is van een parlements lid om te vermijden dat controlemiddelen worden gedevalueerd door de cascade aan vragen. Op den duur stijgt niets nog boven het maaiveld uit, en daar ben ik een beetje bang voor.

**Mevrouw Ulla Werbrouck:** Ik wil het nog even hebben over de reden waarom ik die vraag heb gesteld. U hebt misschien gelijk dat ik daar even mee moest wachten. Er bestond echter een tegenstelling tussen wat er in de krant stond en wat het departement daarover had geschreven. Ik vind dat wij dan het recht hebben om daar een vraag over te stellen. Wie heeft waar gelogen? Er zijn ergens fouten gemaakt. De minister heeft nu een forum gekregen om tekst en uitleg te geven. Ik denk dat iedereen het daarmee eens zal zijn. Wanneer de pers dat opneemt, dan is dat voor iedereen een stap vooruit.

**De voorzitter:** De vragen om uitleg zijn afgehandeld.

■